

Dünya Klasikleri

Tom Sawyer

Mark Twain

Dünya Klasikleri – II

Tom Sawyer

Mark Twain

Çeviren
Esra Gökşen

MEB Talim ve Terbiye Kurulu'nun 2207 sayılı Tebliğler
Dergisi'nde yayınlanan kararı ile ilköğretim ve ortaokul
öğrencilerine tavsiye edilmiştir.

Tom Sawyer

Erdem Yayın Grubu : 42
Erdem Çocuk : 42
ISBN: 978-975-501-051-9

Genel Yayın Yönetmeni

Melike Günyüz

Yazar

Mark Twain

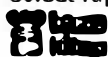
Çeviren

Esra Gökşen

Resimleyen

Mert Tugen

Görsel Yapım

© 2013, Erdem Yayınları Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kasa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

18. Baskı: İstanbul, 2019

Baskı: Elma Basım Yayın ve İletişim Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.

Tevfikbey Mah. Halkalı Cad. No:162/7

Sefalüy/İstanbul T: 0212 697 30 30

Matbaa Sertifikası Numarası: 45440

ERDEM YAYINLARI TİC. A.Ş.

Bağcı Mah. Mevlana Celaleddini Rumi Cad. No: 26

Bodrum Kat: 34460 Başelşehir / İstanbul

T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01

bilgi@erdemyayinlari.com.tr www.erdemyayinlari.com.tr

Yayıncı Sertifikası Numarası: 40018

Bu kitabın sahibi:

Ön Söz

Bir toplum kültürünü, kendi tarihi içinde biriktirdiği ve nesilden nesile aktardığı değerlerden oluşturur. Kültür yaşayan, gelişen ve etkileşen bir oluşumdur. Bu sebeple diğer kültürlerle sıkı bir etkileşim içindedir. Bütüncül kültürler birbirlerinden ilham alıp beslenirler. İşte klasikler de bu beslenmenin en önemli göstergesidir.

Evrimsel kültürün ortak paydası olan Batı klasiklerini çocuklarımızla buluşturmak amacıyla, orijinal dilinden sadeleştirerek yirmi beş eserden oluşan bir seçki hazırladık. Heyecanlı, duygulu, şaşırtıcı pek çok maceranın yer aldığı bu seçkinin, klasikler için iyi bir rehber olmasını ümit ediyoruz.

Durmada Haşarlık

- Tom!

Cevap yok.

- Tom!

Yine cevap yok.

Yaşlı bayan kendi kendine söylendi:

- Nerede bu çocuk şimdi? Bir yakalarsam onu. Bir yaka...

Ama yatağın altındaki kedi tam o sırada fırlayınca kadın durdu.

- Bu çocuk gibisini hayatımda görmedim, diye konuşmasını sürdürdü.

Açık kapıya giderek seslendi:

- Tom! Tom!

O sırada arkasında bir gürültünün koptuğunu duydu. Birden arkasına dönünce dışarı çıkmaya çalışan Tom'u görerek bağırdı:

- Dolabın yanında ne yapıyor dun öyle?

- Hiçbir şey teyzeciğim!

- Hiçbir şey mi? Şu ellerine, şu ağzına bak hele! Bir şeyler

çalmış, yemişsin. Şu dolabı açma diye kırk kez söyledim sana. Bana şu değneği ver bakayım!

Kadın, değneği alıp kaldırdı. Tehlike Tom'un hemen yanından geçiyordu. Çabuk düşünmesi gerekiyordu.

- Ay, diye bağırdı. Arkanıza bakın teyzeciğim.

Yaşlı kadın ne olduğunu görmek için hemen arkasına dönmüştü. Tom evden dışarı fırlayıp parmaklıklardan tırmandı. Öbür yana atlayıverdi. Polly teyzesi bir an için şaşırıp kalmıştı. Sonra gülmeye başladı.

"Bu çocuk bana göre çok akıllı," diye düşündü. "Onu dövme-yi hiç istemiyorum. Ölmüş zavallı kız kardeşimin çocuğu. Ama dövmezsem de iyi bir adam olarak yetişmez ki. Kötü bir çocuk. Öğleden sonra belki okulda gitmeyecek. Okula gitmeyince de onu cezalandırmam gerek. Onu yarın iş yaptırarak cezalandırayım bari."

Tom, o gün okula gitmedi. Öğleden sonrasını çok eğlenerek geçirdi. Eve geç vakit dönmüştü. Hizmetçi çocuk Jim, odun yan-yıyordu. Tom da ona yardım etti. İşin çoğunu elbette ki Jim yapıyordu. Tom, hiç kendini yormadan çalışmış ve Jim'e başından geçenleri anlatmıştı. Biraz sonra yakacak odunlar hazırды.

Tom'un Sidney adında, kendisinden küçük bir erkek kardeşi vardı. Ama Sid uslu bir çocuktur. Macerayı hiç sevmezdi. İyi bir çocuktur ve işini çoktan bitirmişti.

Hep birlikte yemeğe oturdular. Tom çalabildiğince şeker çalmıştı. Teyzesi dikkatli biri değildi ve şimdi Tom'a sorular soruyordu. Bunların çok akıllıca sorular olduğunu düşünüyordu. Ama Tom, teyzesinin planını çok iyi anlamıştı.

- Okul kaçak mıydı Tom?

- Evet teyzeciğim.
- Çok sıcaktı değil mi?
- Evet.
- Yüzmek istemez miydin Tom?

Kadının yüzü Tom'a hiçbir şey söylemiyordu.

Tom:

- Hayır teyzeciğim, dedi. Pek istemiyorum.

Yaşlı bayan, genellikle gömlekle yakayı birbirine dikerdi. ● zaman Tom, gömleğin yakasını açamaz, açamayınca da yüzmek istediği zaman gömleğini çıkaramazdı. Teyzesi gömleği yoldadı ama gömlek kuruydu.

Kadın:

- Ceketini aç bakayım Tom, dedi. Yakayı göster bana.
- Yakaya baktı. Yaka gömleğe dikili durmaktaydı.
- Herhâlde yüzmeye gitmişsindir, dedi. Ama sen iyi bir çocuksun. Bağışlıyorum seni.

Sidney:

- Siz yakayı beyaz iplikle dikmiştiniz teyzeciğim, dedi. Oysa

şimdi iplik siyah. Bakın, dedi.

Tom odadan fırlayıp kaçtı.

- Bunun için bak nasıl döveceğim seni Sid, diye bağııyordu.
- Dışarı çıktığı zaman Sid'e karşı büyük bir öfke duymaktaydı.

"Teyzem kimi zaman beyaz iplik kullanıyor, kimi zaman da siyah. Her defasında nasıl hatırlayabilirim?" diye düşündü Tom.

Fakat biraz sonra sıkıntısını unuttu. Çünkü daha önce hiç görmediği tuhaf bir çocuk görmüştü. Çocuk, Tom'dan büyüktü. Giysileri çok güzeldi. Ayaklarında da pabuçları vardı. Tom, yalnız

pazar günleri pabuç giyerdi. Oysa bugün pazar değildi. Tom ne bu tuhaf çocuktan ne de onun güzel giysilerinden hoşlanmıştı. Çocuğa

- Ben seni yere yıkanır, dedi.
- Bir dene bakalım, dedi yabancı çocuk.
- Yapabilirim bunu.
- Hayır, yapamazsın.
- Evet, yaparım.
- Yapamazsın!
- Yaparım!
- Yapamazsın!

Konuşmaya biraz ara verdiler.

Sonra Tom sordu:

- Adın ne senin?
- Söylemeyeceğim işte.
- Bir elim arkamdayken bile seni yere yıkabilirim.
- Niye yapmıyorsun öyleyse? Yapabileceğini söylüyorsun ya!
- Kafana taş atanım, dedi Tom.
- Ya! Atamazsın. Konuşuyorsun yalnızca. Bir şey yapacağın

yok. Korkuyorsun!

- Korkmuyorum!
- Korkuyorsun işte, dedi yabancı çocuk.

İki çocuk da birbirlerine öfkeyle baktılar. Omuzları değinceye kadar birbirlerine yaklaştılar. Tom:

- Git buradan, dedi. Gitmezsen döverim seni!

Çocuk yerinden kılmıdamadı. Birbirlerini itmeye başladılar. Zaman zaman birbirlerine yükleniyorlar sonra da dinlenmek için duruyorlardı. Tom, tozların üzerine ayağıyla bir çizgi çekti.

- Bu çizgiyi geçeyim deme. Geçersen vururum, dedi.

Yabancı çocuk, birden çizgiyi geçiverdi. İki düşman bir anda tozu, toprağın içinde kapıştılar. Yerlerde yuvarlandılar. Burunlarından akan kanlar, tozlara karışıyor du. Biraz sonra her ikisi de kir pasisinde kalmışlardı. Giysileri berbat bir durumdaydı. Tom, öteki çocuğun yanına oturarak,

- Yeter mi bu kadar, diye bağırdı.

Çocuk kaçıp kurtulmaya çalıştı ama Tom on ayeniden vurdu
Çocuk:

- Yeter, diye bağınca Tom da onu bıraktı.

Çocuk yürüyüp giderken giysisindeki tozları silkeliyordu. Başını çevirip öfkeyle Tom'a baktı. Ama Tom gülüyordu.

Çocuk, Tom'a bir taş attı. Tom da çocuğu kovaladı. Çocuk eve kaçınca Tom onun evini görmüş oldu. Çocuğu dışarıda bekledi. Ama annesi görünerek Tom'a kötü bir çocuk olduğunu söyledi. Tom yavaşça oradan uzaklaştı.

Eve dönünce Polly teyzeyi kendisini bekler buldu. Kadın, Tom'un toz toprak içindeki giysilerine öfkeyle bakarak,

- Bu yapuklarından dolayı cezalandırayım seni de gör, dedi.
Yarın iş yaptıracağım sana.

Tom, Polly Teyzeyi Şaşırtıyor

Cumartesi sabahı tatlı bir hava vardı. Yeryüzü mutlulukla doluydu. Sabah, çiçekler ve ağaçlar çok güzeldi. Tom, kentin ötesindeki Cardiff Hill'e gitmek istemişti. Fakat evden üzgün üzgün çıktı. Bir elinde fırça, öteki elinde bir kova vardı. Kovanın içi kireç doluydu. Tom, bunu tahta perde için kullanmakla görevlendirilmişti. Üzgün üzgün baktı. Tahta perdenin otuz yarı¹ uzunluğu, dokuz ayak da yüksekliği vardı. Hayat Tom için çok sıkıcıydı.

Fırçayı kireçli suya batırarak tahtanın üzerinde dolaşırdı. Fırça beyaz bir iz bırakmıştı. Ama çok küçük bir izdi bu. Yukarı bakınca Jim'i gördü. Jim'in elinde bir kova vardı. Su çekmek için tulumbaya gidiyordu.

Tom'un aklına tulumbarın başındaki öteki çocuklar geldi. Jim, onlarla konuşabilirdi. Jim'e seslendi:

– Jim, sen bana şu badana işinde yardım edersen ben de su getiririm.

Jim:

¹ yarı: Yaklaşık olarak 91 cm. gelen İngiliz uzunluk ölçüsü birimi.

- Yaşı bayan tahta perdeyi boyamamamı söyledi bana, diye cevap verdi. Ben su getirmeliymişim. Öyle söyledi.

Tom:

- O her zaman öyle söyler, dedi. O kovayı ver bana. Bırak da ben getireyim suyu Sana bir zıpzıp veririm Jim.

- Bir zıpzıp mı?

Jim'inkararlılığı azalmıştı şimdi. Çünkü zıpzıpları çok severdi.

- Ama yaşı bayandan korkarım, dedi.

Tom zıpzıpı avucunda tutuyor, Jim de ona istekle bakıyor du Jim kovasını yere bırakarak zıpzıpı aldı. Arkasında duran Polly teyzenin farkına varmamıştı. Polly teyze elinde tuttuğu ayakkabıyla ona vurdu. Jim ayakkabıyı yer yemez, caddede koşmaya başladı. Tom ise harıl harıl badana yapıyordu. Polly teyze ayakkabıyı başının üzerinde sallaya sallaya eve döndü.

Tom biraz sonra badanayı bırakmıştı. Fırçayı yere koyup cebinde nesi var nesi yoksa çıkardı. Birkaç eski zıpzıp, bir parça sicim, oyuncak parçaları ve daha bir sürü şey... Oldukça üzgün üzgün baktı onlara. "Bunları hiç kimse istemez ki. Ben bir zıpzıp vermedikçe hiç kimse tahta perdeyi boyamayı kabul etmez. Kimse bir parça sicime çalışmak istemez" diye düşündü.

Birden aklına bir fikir geldi ve yeniden fırçayı eline aldı. Biraz sonra Ben Rogers görünmüştü. Bir elma yemekteydi ve çok mutlu görünüyordu. Büyük bir gemiymiş gibi davranıyordu. Yolda, tuhaf bir biçimde hareket etmekteydi. Yüksek sesle emirler veriyor, gemi de bu emirlere uyuyordu.

Tom, bu tuhaf gemiyi görmemişti. Hiç konuşmadan tahta perdeyi boyuyordu. Ama Ben, Tom'ugörmüştü.

- Tom, diye seslendi. Ne yapıyorsun? Başın dertte yavrum. Çalışıyorsun ha!

Tom, hiç sesini çıkarmadan tahta perdenin başka bir bölümünü boyamaktaydı. Sonra bir sanatçı gibigeri

baktı. Ben, yeriden seslendi:

- Tom! Niye çalışıyorsun?

Tom:

- Ah sen misin, dedi. Fark etmemiştim seni.

- Yüzmeye gidiyorum,

değil mi? Çünkü çalışmak istiyorsun. Bu daha hoş!

Ben, yüksek sesle gülüyordu.

Tom, çocuğa sakın sakın baktı. Sonra,

- İş nedir, dedi. İş diye neye dersin sen?

- Bu iş değil mi?

- Belki!.. Tom, yeniden boyamaya başlamıştı. Bu iş bana yakıyor, dedi.

- Ne!.. Ben, şaşırmıştı. Bundan hoşlanıyor musun sen?

- Neden olmasın? Bir çocuk böyle bir şans her zaman elde edemez. Sen hiç

Ben, düşüncesini değiştirmişti.

ahenkli bir biçimde gidip gelmekteydi. Ben de buna bakıyordu.

- Tom, ver biraz da ben boyayayım.

Tom şöyle bir düşündü. Kabul etmek üzereydi. Ama sonra,

- Olmaz Ben, dedi. Bu tahta perdeyi çok iyi boyamam gerek. Bu iş kendim yapmalıyım. Bitirdiğim zaman güzel olmalı. Teyzem bu iş büyük bir dikkatle yapmamı söyledi.

- Ne olur, izin ver de ben yapayım biraz!

- Olmaz Ben! Teyzem benim yapmamı söyledi. Sen yanlış yaparsın. İyi boyayamazsın sonra.

- Yanlış yapmam. Hem elmanı veririm sana.

Tom'un yüzünde büyük bir kuşku belirtisi seziliyordu. Ama yine de fırçayı Ben'e verdi. Yüzü üzgündü ama yüreği sevinç doluydu. Ben hanlı hanlı çalışıyordu. Biraz sonra hava çok sıcak olmuştu. Tom yere oturmuş, elmayı yiyordu. Kafasını çalıştırıp duruyor, başka planlar tasarlıyordu.

Biraz sonra Ben çalışmasını yeterli bulmuş ve gitmişti. Şimdi de öteki çocuklar gelmeye başlamışlardı. Tom'u görünce aralarında güldüler. Ama az sonra onlar da tahta perdeyi boyamaya başlamışlardı. Bu büyük eğlencekarlığında Tom'un payını ödemek zorunda kalmışlardı elbette ki. Birkaç hayvan ölüsü, bir parça sicim, on iki zıpzıp, birkaç mavi şişe parçası... Ayrıca bir kurşun askerle bir de anahtar vermişlerdi. Anahtar hiçbir şeyi açmıyordu tabii ki. Bir de köpek tasması almıştı. Ama köpek yoktu. Sonra bir bıçak sapıyla dört dilim portakal... Tom'un işi gücü yoktu. Tembel tembel oturmaktaydı. Az sonra tahta perdenin üzerine üç kat boya çekilmişti.

Büyük bir yasa keşfetmişti Tom. Eğer bir insan bir şeyi alamıyorsa onu isterdi. Bir şeyi yapmak zorundaysa bu iş demektir. Yapması gerekmediği şey iş değildi. Büyük bir dağı tırmanmak eğlenceydi. Dağı tırmanmak zorunlu değildi. Bir arabayı sürmek, kendisi için eğlenceydi. Fakat araba sürmek, başkası için iş olabilirdi.

Bahçedeki Kız

Tom sordu:

- Şimdi gidip oynayabilir miyim teyzeciğim?
- Hâlâ mı? Ne kadar boyadın bak ayım?
- Tahta perde bembeyaz oldu teyzeciğim!
- Tom, bana yalan söyleme! Dayanamam buna.
- Yalan söylemiyorum ki teyzeciğim.

Kadın bakmaya gitti. Tahta perdeyi görünce şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Bir süre konuşmadı.

Sonra,

- Ah Tom, dedi. İstedğin zaman nasıl da çalışıyorsun? Ama her zaman çalışmak istemiyorsun değil mi? Şimdi gidip oynayabilirsin. Ama çok geç kalma.

Yaşlı kadın gülümseyerek Tom'a bir elma verdi.

Tom dışarı çıkınca Sid'i gördü. Görünce de üzerine biraz toprak attı. Sonra kasabanın yolunu tuttu. Orada iki çocuk ordusu toplanıp savaşa tutuştular. Ordulardan birini Tom, ötekini de

arkadaşı Joe Harper yönetmekteydi. İyi bir savaş oldu ve savaş Tom'un ordusu kazandı. Çocuklar daha sonraki savaşın tarihini belirlediler. Tom da eve gitmek üzere yola koyuldu.

Jeff Thatcher'ın evini geçerken bahçede bir kız gördü. Kızın sarı saçları, güzel mavi gözleri vardı. Tom, Amy Lawrence'i beğenirdi ama hemen unutuvermişti onu. Oysa Amy Lawrence'in sevgisini, aylar süren zorlu bir çabadan sonra kazanmıştı. Şimdiyse kız düşüncelerinden silinip gitmişti. Tom bu yeni gördüğü kıza bir süre gizlice baktı. Sonra kız da Tom'u gördü. Tom bunun üzerine kıza görmemiş gibi yaptı. Bazı akıllıca işler yapmaya kalkıştı ama kız ona bakmıyordu. Tom, kızın eve gidişini üzgünüzgün gözledi. Kız basamakları çıkmaya başlamıştı. Ama son anda parmaklıkların üzerinden bir çiçek attı.

Tom çiçeğe doğru koşarak yerden gizlice aldı. Ceketin içine, kalbinin yakınına yerleştirdi. Parmaklığın yanında uzun süre bekledi. Ama akşam olduğu için kız bir daha ortaya çıkmamıştı. Tom ağır adımlarla evin yolunu tuttu.

Teyzesi, Sid'in carını yaktuğu için azarlamıştı Tom'u. Ayrıca şeker çaldığı için bir de dayak yedi Tom.

- Ama Sid şeker çaldığı zaman hiç dövmüyorsunuz onu, dedi.

Teyzesi:

- Sid daha iyi bir çocuk da ondan, diyerek mutfığa gitti.

Sid şekere uzanmış, kavanozu masadan düşürmüştü. Yere düşüncükavanoz kırılmıştı. Bunun gören Tom çok sevinmişti. "Teyzem dönünce çok kızacak Sid'e." diye düşündü. Sevinçle kadının dönüşünü bekledi.

Polly teyze odaya girince kavanozu hemen fark etti. Teyzesi-

rın öfkeli yüzünü görmek Tom'u pek keyiflendinmişti. Gizli gizli gülümsüyordu. Ama kadın birden Tom'u yıkavennmişti yere.

Tom bağırdı:

- Niye bana vuruyorsunuz? Kavanozu kıran ben değilim ki Sid kırdı onu.

Yaşlı kadın hiç sesini çıkarmadı. Ama birdenbire Tom için üzüldüğünü fark etti. Onunla tatlı tatlı konuşmak istedi ama bu çok zordu.

- Seni daha çok dövmem gerekecek, dedi. Kötü bir çocuksun sen.

Başka hiçbir şey söylemeden çalışmaya koyuldu.

Tom, teyzesini anlamıştı. Sessizce bir köşeye oturdu. Çok üzgündü kendisi için. Öldüğünü canlandırmaya çalıştı kafasında. "Ölseydim, teyzem benim için üzülürdü." diye düşündü. Teyzesinin üzerine eğildiğini hayal etti. Kadın ağlıyor, ona kendisini bağışlamasını söylüyordu. Ama Tom yüzünü duvara döndürüyor ve sonra da ölüyordu. Teyzesi o zaman ne hissederdi acaba? Tom büyük bir üzüntüye kapılarak sessiz sessiz ağlamaya başladı.

Birden kuzeni Mary koşarak gelmiş ve odanın içinde sevinçle dans etmeye başlamıştı. Tom onun pırıl pırıl yanan gözlerine dayanamıyordu. Evden dışarı çıktı. İrmak boyuncayürüdü ve sonra kıyıya oturdu. Çiçeğini çıkarıp üzgün üzgün baktı. Ablasızın biri miydi bu kız, yoksa iyi yürekli miydi?

Tom saat dokuz buçukta, yine kızın evinin yakınındaydı. Ses yoktu ama pencerenin birinde ışık vardı. Pannaklığa urmandı, bahçede sessiz sessiz yürüdü. Pencerenin altında kısa bir süre durdu. Elinde çiçekle kızı düşünüyordu. Orada öylece ölebilirdi.

"Sabahleyin beni görecek. Belki de biraz ağlayacak. Çünkü ben ölmüş olacağım." diye düşündü.

Birden pencere açıldı ve bir bağırma duyuldu. Bir kova soğuk su, cesur çocuğun başından aşağı geçmişti. Hemen tabanları yağladı. Kafasının yanından bir şeyler uçuyordu. Sonra kara bir şeyin kımıldadığını gördü. Bir kedi miydi bu? Parmaklıklardan atladığı gibi koşup karanlıklara karıştı.

Pazartesi Kötü Başlıyor

Pazartesi sabahı Tom, mutlu bir çocuk değildi. Zaten pazartesi sabahları hiç mutlu olmamıştı. Pazartesileri bir başka okul haftası başlıyordu. Oysa ki Tom okuldan nefret ediyordu. Yatağa uzanıp bir plan yapmaya çalıştı. İçinden hasta olmak gelmişti. Hasta çocuklar evde kalırlar, okula gitmezlerdi. Kendi kendini dinledi. Herhangi bir yerinden hastalığı var mıydı? Midesi iyi durumdaydı. Ama ağzında bir dişi sallanıyordu. Şanslı bir olaydı bu. Sonraki ayzesinin oynayan dişleri hep çektiği aklına geldi. Tom sevmezdi bunu. Çünkü ağza fena acıydı.

Birden bir doktorun sözlerini hatırladı. Doktor yaralı bir parmakla söz etmişti. Yara mikrop kapmış doktorun yüzü çok acıdı bir görünüm almıştı. Tom ayağını kaldırıp dikkatle parmaklarına baktı. Bu konuda her şeyi hatırlamıyordu ama parmaklarından biri yaralıydı belki de. İnlemeye başladı.

Yüksek sesle inliyordu ama Sid'in uyanmadığı yoktu. Tom tekrar tekrar inledi. Ama Sid yine uyanmamıştı. Tom o zaman yüksek sesle bağırdı:

- Sid! Sid, diye seslendi.

Sid'i dürttü. Sid o zaman uyandı, gözlerini açarak Tom'a baktı. Tom hemen yeniden inlemeye başladı. Sid seslenerek,
- Tom! Tom! Neyin var, diye kuvvetle Tom'u dürttü.

Tom:

- Ah, böyle dürtme beni, dedi.

Yeniden inlemeye başlamıştı.

- Ama neyin var Tom? Teyzemi çağırayım.

- Hayır, çağırma onu. Önemli değil. Belki biraz sonra iyileşrim.

- Ama çağırmalıyım onu. Böyle inleyip durma Tom. Çok korkunç bir şey bu. Ne zamandır böylesin?

- Saatlerdir böyleyim Sid. Her şey için bağışladım seni. Kavanozu kırdığın için de bağışlıyorum. Ben ölünce...

- Ne Tom? Ölüyor musun?

- Herkesi bağışlıyorum Sid. Teyzemi de beni dövdüğü için bağışlıyorum. Süratliyi benim kırdığımı sanmıştı. Gerçeği bilmiyordu. Bir şey daha var Sid. Kedimi o yeri kıza verir misin? Lütfen söyle ona!..

Ama Sid giyinmiş ve odadan fırlamıştı. Merdivenlerden inerek bağırmağa başladı:

- Teyze! Teyze! Tom ölüyor.

- Ölüyor mu?

- Evet teyzeciğim. Beklemeyin. Gelin hemen!

- Saçma, inanmam buna... Ama kadın yine de merdivenlere koştu. Sid ve Mary arkasından geliyorlardı. Kadının yüzü bembeyaz kesilmişti. Dudakları titriyordu. Yatak odasına varıp sordu:

- Neyin var Tom?

- Ah, Polly teyzel!

- Neyin var yavrum?

- Ah teyzeciğim. Ayak parmağım çok acıyor. Bir şeyden zehirlenmiş olacak.

Yaşlı kadın bir sandalyeye oturup yüksek sesle gülmeye başladı. Sonra hafif bir çığlık attı. Ayağa kalkarak,

- Saçmalığı bırak, diye bağırды. Çık yataktan.

İniltiler kesildi. Çocuk:

- Çok ağnyor teyzeciğim, dedi. Fena incindi... Sonra... Dişimi unutmuştum.

- Dişin mi? Ne varmış dişinde?

- Biri sallanıyor. Çok canımı yakıyor.

- Yine inlemeye başlama çocuğum. Aç bakayım ağzını. Bakayım. Evet. Diş gerçekten sallanıyor. Ama öldürmez seni. Mary, bana uzun bir ibrişim parçasıyla ocaktan bir kömür getir.

Tom:

- Ah, ne olur? Çekmeyin onu, dedi. Şimdi ağnmıyor teyzeciğim. Evde kalmak istemiyorum. Okula gitmek istiyorum.

- Ya, öyle mi? Bütün bu sıkıntılar okul içindi demek? Irmağa gidip balık tutmak istemiştin, değil mi? Ah Tom! Seni seviyorum ama sen benim kalbimi kırınktan başka bir şey yapmıyorsun.

İbrişim ve yanan kömür gelmişti. Yaşlı kadın ibrişimin bir ucunu Tom'un dişine, öteki ucunu da yatağın kenarına bağladı. Sonra kızgın kömürü birden Tom'un yüzüne yaklaştırdı. Tom kendini hemen geriye atınca diş çıkverdi.

Tom, okul yolunda birçok çocuğa rastladı. Onlara ağzındaki boşluğu gösterdi. Sonra Huckleberry Finn ile buluştu

Kasabadaki bütün anneler Huckleberry'den çekinirlerdi. Kötü bir çocuktuk o, hiçbir iş yapmazdı. Polly teyze, Tom'a Huckleberry'yle oynamamasını söylerdi. Ama Tom, ne zaman fırsat bulursa onunla oynardı.

Huckleberry'nin giysileri her zaman eski ve kirliydi. Başkalarının atukları giysileri, o alır giyerdi. Hiç okula gitmezdi. Merdiven basamaklarında uyurdu. Eviyekti. Ama o, bu tür hayatı seviyordu. Canı istediği zaman kavga edebilirdi. Kimse onu yatmaya gönderemezdi. Geç vakitlere kadar uyumazdı. Hiç yıkanmak zorunda kalmamıştı. Saint Petersburg'daki bütün çocuklar, Huckleberry Finn'in hayranıydılar. Hepsi de onun gibi olmak isterdi.

Tom seslendi:

- Merhaba Huckleberry.

- Merhaba.

- Neyin var yanında?

- Ölü bir kedi. Bu gece onuyarımda götürmek istiyorum. Bu gece ihtiyar At William için gelecekler. Ölüsünü istiyorlar. Görmek için mezarlığa gideceğim. İhtiyar cumartesi günü gömdüler. Hırslılar da bu gece alacaklar onu.

Tom:

- Mezarlığa ben de seninle geleyim, dedi.

- Korkmazsan gelebilirsin.

- Korkmam elbette, dedi Tom.

Tom küçük okula varınca çabucak yürüdü. Tom'un geldiğini duyan öğretmeninin gözleri açılmıştı. Bay Dobbins seslendi.

- Thomas Sawyer!

- Efendim?

– Gel buraya bakalım. Niye geç kaldınyine?

Tom neredeyse yalan söylüyordu. Ama bir kızın omuzlarına dökülen güzel, sarı saçlarını gördü. Ayrıca kızın yanında boş bir yer gözüne çarpmıştı. Odadaki tek boş yer kızın yanındı. Tom bunun üzerine öğretmenin sorusuna çekinmeden karşılık verdi.

– Huckleberry Finn’le konuşmak için beklemiştim.

Bay Dobbins öylesine şaşırmış ki neredeyse kalbi duracaktı. Tom’a çok tuhaf bir biçimde baktı. Öteki çocuklar, Tom’un aklını kaçırdığını sanmışlardı.

Bay Dobbins yeniden konuştu:

– Doğru mu işittim Thomas Sawyer? Tekrarla bakayım.

Tom gayet açık biçimde yeriden söyledi:

– Huckleberry Finn’le konuşmak için bekledim.

Öğretmen:

– Çıkar ceketini, diyerek değneğini aldı.

Kolu aşağı yukarı kalkıp iniyordu. Tom’u iyice dövdü. Tom sesini çıkarmadan dayanmıştı. Bir kerecik olsun gık dememişti. Öğretmen, kolu yorulunca sert sert,

– Git şimdi kızlarla otur, dedi.

Odada bir gülüşme oldu. Tom üzgün üzgün gidip kızın yanına oturdu. Ama gerçekte üzgün değildi. Çünkü bu olağanüstü kızın yanına oturmak istemişti. Tom oturunca kız, ileri kaydı. Tom, sırtındaki öbür çocukların fısıltılarını işitebiliyordu. Ama oturup bekledi. Biraz sonra her şey yine sessizliğe kavuşmuştu.

Tom gizlice kız süzüyordu. Kız dabunun farkına varmıştı. Bir dakika için başını öteye çevirdi. Yeniden arkaya döndüğü zaman, sıranın üzerinde bir elma olduğunu gördü. Kız elmayı itti. Ama

Tom, elmayı kibarca ayrı yere koydu. Kız elmayı yenidenitti. Fakat bu kez kızgınlığı azalmıştı. Tom, elmayı kızın önüne koydu. Kız, elmanın orada kalmasına ses çıkarmamıştı.

Tom, bir ev resmi çizmeye başladı. Ama kız başka yere bakıyordu. Tom, bir resim daha yaptı. Kız bakmak istedi. Tom'un kulağına fısıldayarak,

- İzin ver de bakayım, dedi.

Tom, kıza resmi gösterdi.

- Güzel olmuş, dedi kız. Bir adam resmi çizsene!

Sanatçımız evin bahçesine kocaman bir adamı resmi çizdi.

Kız fısıltıyla,

- Güzel bir adam, dedi. Şimdi de benim resmimi yap!

Tom, kolları incecik tırtıl bir kız resmi çizdi.

- Çok güzel, dedi kız. Ben resim yapamam.

Tom fısıltıyla,

- Öğreteyim sana, dedi.

- Ya! Öğretir misin? Ne zaman?

- Okuldan sonra. Yemeğe eve gidiyor musun?

- Sen kalırsan ben de kalırım, dedi kız.

- Güzel, kalırım. Adın ne senin?

- Becky Thatcher.

- Seninki? Ha, biliyorum. Thomas Sawyer!

- Beni döverken söyledikleri ad bu. Sen bana Tom del.. İyi olduğum zaman, adım Tom'dur benim.

Tom, bir şeyler yazmaya başlamış, kız da onu görmek istemişti.

Tom:

- Bir şey değil bu, dedi.
- Göster lütfen.
- Hayır. Sonra başkasına söylersin.
- Söylemem. Gerçekten söylemem kimseye. Şimdi göster bakayım.

Kız küçücük elini Tom'un elinin üzerine koydu ve ne yazdığına bakmaya çalıştı. Tom onu engellemek ister gibi yapmış ama elini usul usul kaldırmıştı. Kız o zaman Tom'un ne yazdığını gördü. "Seni seviyorum."

- Oh, kötü çocuk, diyerek eline vurdu.

Ama yüzünde mutlu bir görünüm vardı.

Tom o sırada bir elin kulağına yapıştığını hissetti. Öğretmen Tom'un kulağını çekiyordu. Tom'u odanın öte ucundaki asıl yerine gönderdi. Bütün oğlanlar ve kızlar gülüyorlardı. Öğretmen tek söz söylemedi. Tom'un kulağı yanıyordu ama gönlü sevinçliydi. Ödevini yapmaya çalıştı fakat çok zordu.

Bir Kavga

Okuldan sonra Tom, Becky Thatcher'e,

– Eve gidiyormuş gibi yap ama köşeye varınca geri dön, seninle buluşacağım, dedi.

Becky:

– Olur, diyerek birkaç kız arkadaşıyla birlikte çıktı.

Tom da oğlanlardan birkaçıyla gitmişti. Ama az sonra Tom'la Becky okulda buluştular. Orada başka hiç kimse yoktu. Birlikte oturdular. Tom, Becky'ye bir kurşun kalem verdi ve elinden tutarak çizdinmeye başladı. Kız, bir ev resmi yapmıştı. Sonra konuşmaya başladılar.

– Evlenme konusunda herhangi bir kimseye hiç söz verdin mi Becky?

– Hayır, hiç vermedim.

– Evlenmek ister misin?

– Bilmiyorum, dedi kız. Söz versem ne olur?

– Fazla bir şey olmaz.

– İki kelime yazmıştım. Aklında mı onlar? Görmüştün hanı.

Becky karşılık vermedi.

Tom:

- Fısldayayım mı, dedi.

Kız karşı çıkmadı. Tom da kıza sözleri fıslıladı.

- Şimdi de sen söyle, diye ekledi.

- Yüzünü öteye çevir, dedi Becky. O zaman göremezsin.

Tom yüzünü öteye çevirince kız usulca fıslıladı. Sonra yerinden fırlayıp sınıfa doğru koştu.

Tom arkasından yetişerek kıza yakaladı. Ama şimdi benden başka kimseyi sevmemelisin. Okula benimle geleceksin. Öteki çocuklarla hiç konuşmayacaksın.

Becky:

- Çok güzel sözler bunlar. Daha önce hiç işitmemiştim.

- Güzel ya! Amy Lawrence ve ben...

Kızın iri iri açılmış gözlerini görünce yaptığı yanlışlığı fark etti.

- Oh Tom, diye bağırdı Becky. Başka bir kız var demek! Tek kız ben değilim.

Ağlamaya başlamıştı.

Tom:

- Ağlama, dedi. Amy Lawrence'den hoşlanmıyorum artık.

- Ah, hoşlanıyorsun Tom, hoşlanıyorsun!.. Yüzünü duvara dayayıp yeniden ağlamaya başladı. Tom kıza sarılmaya çalıştı ama Becky, Tom'u itti. Tom sınıftan çıkıp dışarıda durdu. Orada bekliyor ve zaman zaman kapıya bakıyordu. Amakız çıkmadı.

Biraz sonra Tom sınıfa döndü. Kız duvarın yanında hâlâ ağlıyordu.

- Becky, diye seslendi.

Ama kız karşılık vermedi. Tom, cebinden madeni bir kapı tokmağı çıkardı. Bu onun en büyük hazinesiydi. Tokmağı kıza uzattı. Fakat kız, tokmağı Tom'un avucundan alıp yere attı. Tom, tokmağı yerde bırakarak binadan çıktı. O gün okula dönmeydi.

Becky, yerdeki tokmağa bakıyor ve bekliyordu. Ama Tom, geri dönmemişti. Kız kapıya koştu, hiçbir yerde göremedi onu. Tom gitmişti.

- Geri dön Tom! Geri dön, diye seslendi.

Ama hiçbir karşılık alamayınca yeniden ağlamaya başladı. Biraz sonra öteki çocuklar okuladönmüşlerdi. Becky kendini toparlamak zorunda kaldı. Uzun ve üzgünbir öğleden sonraye çıkmıştı.

Mezarlıkta

Tom kirlarda

Orada oturup hayat üzerinde düşünmeye başladı. Her şey sakindi ve Tom, kendisini üzgün hissediyordu. Ne suç işlemişti de kız kendisine böylesine kötü kısa bir süre için. "Buradan gitsem Becky ne hissederdi acaba? Nereye gidebilirim ki?" diye düşündü.

Nereye gidebilirdi? Asker olabilirdi. O zaman çok uzaklara, başka ülkelere gidebilirdi. Birçok savaşa katılır ve yıllar sonra dönerdi. Ama hayır! Bundan daha güzel bir düşünce vardı. Kızıl derililere katılır ve yırtıcı hayvanları avlardı. Uzaklara, büyük dağlara yolculuk yapardı. Yüzünü boyar, kafasına datüyler takardı. Büyük bir şef olabilirdi. Sonra dönüp bir sabah okula dalarardı. Öğretmen ve bütün öğrenciler nasıl da şaşırırlardı kim bilir? Ama dur! Bundan da güzel bir şey daha vardı. Bir gemiye binip denizdeki başka gemilere saldırabilirdi. Korsan hikâyeleri dinlemişti. Kendisi de bir korsan olabilirdi. Evet, en iyisi buydu. "Ünlü bir korsan olacağım. Geminim yurda dönünce halk siyah bayrağı görececek. Benim adımlı

fişdayacaklar. Evet, bir korsan olup denizlere açılacağım. Gemilere saldırıp zengin ve ünlü biri olacağım.” diye düşündü.

Dokuz buçukta yatmaya gitti. Siduyumuştı bile. Ama Tom’un gözleri hâlâ açıktı. Saatin onu vurduğunu duydu. Her şey sessizlik içindeydi. Derken hafif bir ses duydu. Uzakta bir köpek havlıyordu. Ner edeyse uykuya dalıyordu ki saat on biri vurmuş ve bir kedi miyavlaması duymuştu. Bunu duyduğu sırada düş görüyordu. Miyavlama da düşün bir bölümüydü. Uyandı. Biri pencereden dışarı boş bir şişe atmıştı.

Tom’un uykusu iyice kaçmıştı şimdi. Miyavlama Huck’ın işaretiydi. Tom bir dakika içinde giyinip odadan çıktı. Damlar üzerinde yürüyor ve arada bir miyavlıyordu. Sonra alçak bir damla oradan dayere atladı.

Huckleberry Finn onu beklemekteydi. İki çocuk karanlığa daldılar. Yarım saat sonra mezarlığa varmışlardı. Tepenin üzerinde eski bir mezarlıktı bu. Kasabadan bir buçuk mil ötedeydi. Çevresinde eski bir çit vardı ve her yanı otlar bürümüşü. Eski tahta parçaları kimi mezarların durumlarını göstermekteydi. Ama bunların üzerindeki adları, ancak birkaç kişi okuyabilmekteydi.

Hafif bir rüzgâr, ağaçlarda uğultular çıkarıyordu. Tom, ruhları korkardı ve rüzgârı sevmezdi.

– Ruhlar belki de burada bulunmamızdan şikâyetçiler, dedi Huck’a.

Biraz sonra bir mezarın çok yakınına gelmişlerdi. Büyük bir ağacın altında beklediler.

– Ölüler bizim burada olmamızdan hoşlanıyorlar mı dersin Huck? Mezarlarına yaklaşmamızı isterler mi?

- Bilmiyorum! Ben buradan pek hoşlanmıyorum. Ya sen Tom?

- Hayır. At Williams bizi duyabilir mi acaba?

- Elbette duyar. Ruhu mutlak duyar.

Konuşmalarına birazara verdiler. Sonra Tom, Huck'ın koluna dokundu. Huck sordu:

- Ne var Tom?..

İkisinin de yürekleri hızlı hızlı çarpıyordu.

- Duymadın mı? Bir tane daha, bak!

- Eyvah geliyorlar Tom! Ruhlar geliyor. Ne yapacağız?

- Bilmiyorum. Bizi görürler mi?

- Elbette. Karanlıkta kedi gibi görürler.

Tom fışıldayarak,

- Kınıldamazsak farkına varmazlar belki, dedi.

İki çocuk başlarını eğerek hiç ses çıkarmadılar. Mezarlığın sonunda bir ses duymuşlardı. Tom sakın sakın,

- Bak! Nedir bu?

- Ruhlar! Bedenlerinde ateş taşıyorlar. Oh Tom, çok korkunç bu!

Birkaç tuhaf şekil, mezarların arasından çocuklara doğru geliyordu. Eski bir lamba taşıyorlardı.

Huck:

- Bunlar şeytanların ruhları, diye fışıldadı. Kesin bunlar şeytanların üğü. Dua etmeliyiz Tom! Dua edebilir misin?

- Deneyeyim. Ama zararları dokunmaz bize.

- Dinle Tom, dedi Huckleberry. Duyabiliyor musun? İnsan bunlar. Sakar Potter'ın sesi bu. Öteki ses de Kızıl Joe'nin

- Evet. Haklısın Şeytandan da kötü o.

Şimdi üç adam mezara varmışlardı. Yalnızca birkaç adım ötedeydiler. Yanlarında küçük bir arabayla biraz da ip vardı.

Üçüncü ses:

- Burası işte, dedi.

Lamba, genç Doktor Robinson'un yüzünü aydınlatmaktaydı. Mezar burası.

Adamlar mezarı açmaya başladılar. Doktor bir ağacın dibine oturmuş, onlara bakıyordu. Birkaç kez,

- Haydi! Çabuk olun, diye uyardı.

Adamlar tabutu bulmuşlar ve mezardan çıkarmışlardı. Tabutu kırıp cesedi dışarı aldılar. Sonra onu kırık dökük arabaya koyarak, üzerini örttüler. Potter o zaman doktora,

- Şimdi hazır doktor, dedi. Ama beş dolar daha isteriz. Eğer bunu vermezsen ceset burada kalır.

Kızıl Joe da,

- Doğru, diyerek arkadaşını onayladı.

Doktor:

- Ama ben parasını ödemiştım, dedi.

Kızıl Joe:

- Evet, daha fazlasını da yaptın. Beş yıl önce babamın mutfağına gelmişim. Para istememişim. Yiyecek bir şeyler istemişti Ama sen kovmuşsun beni. Sonra da babam beni yakalayıp hapse göndermişti. Benim bir hırsız olduğumu söylemişti. Ben unuttum. Damarlarımda kızıl derili kanı taşıyorum ben ve unuttum.

Kızıl Joe, doktorun tam karşısında durmaktaydı. Doktor bir yunruk alıp onu yere yaktı. O zaman Potter bağırarak,

- Dur yapma! Vurma arkadaşına, dedi.

Bunu söyledikten sonra da doktorun üzerine atıldı. Zorlu bir kavga olmuştu. Kızıl Joe fırlayıp Potter'ın bıçağını kaptı. Bıçak çimenlerin üzerine düştü.

Kızıl Joe kavgayı dikkatle izliyordu. Doktor, Williams'ın mezanından bir tahta kaparak onunla Potter'e vurdu. Potter bir taş gibi yere düştü.

Kızıl Joe, sıranın kendisine geldiğini gördü. Bıçağı genç doktorun göğsüne sapladı. Doktor cansız yere yığılmıştı.

İki çocuk, ay ışığında bütün bu olup bitenleri görüyorlardı. Ama hemen sonra ay ışığını bulutlar engellediği için onlar da kaçıp gittiler.

Bulutlar dağılınca Kızıl Joe, yerde yatan iki ölüye baktı. Doktorun cebinden paralarını tutuşturdu. Tabutun üzerine oturup beklemeye başladı. Aradan beş dakika geçince Potter kımıldadı. İnleyerek gözlerini açtı. Minde bıçağı görünce hemen yere attı. Sonra da kalkıp oturdu. Alçak sesle Joe'ya sordu:

- Neler oldu Joe?
- Korkunç bir şey.
- Niye yaptın bunu?
- Ben mi, diye bağırды Kızıl Joe. Ben yapmadım ki.

Potter titriyordu. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Doktorun cesedine korkuyla bakarak,

- Bu konuda hiçbir şey hatırlamıyorum ben, dedi. Birkaç dolar üzerine konuşuyorduk. Cesedi tabuttan çıkarmıştık. Sonra bir kavga oldu. Ama nasıl oldu bu? Ben mi yaptım bunu Joe? Korkunç bir şey. Gençcecik bir adam. Oh, Joe... Joe.

- Kavga ediyordunuz, dedi. O sana bir tahtayla vurdu, sen de yere düştün. Sonra da bıçağıyla üzerine atladın. Bıçağı göğsüne batırdın. Aynı anda o da sana tahtayla yeniden vurdu. Sen de yere düşüp ölü gibi uzandın şuraya...

Potter üzgün üzgün,

- Çok fazla içmiştim

Kimseye söyleme Joe! Söylemeyeceğine söz ver bana! Seni her zaman sevdim Joe. Söylemeyeceksin, değil mi?

Zavallı adam diz üstü düşünüş, ellerini Joe'nun yüzüne doğru uzatmıştı.

Joe:

- Sen bana karşı hep iyi davrandın Sakar Potter, diye karşılık verdi. Söylemem. Hiçbir şey söylemem.

Potter:

- Teşekkürler Joe, teşekkürler, diyerek ağlamaya başladı.

Kızıl Joe sert sert,

- Yeter artık, dedi. Git şimdi. Git buradan. Şuradan git. Ben de oradan gideceğim.

Potter koşak koşak gitti. Ama bıçağı otların üzerinde bırakmıştı.

Tom'un Kalbi Kırılıyor

İki çocuk koşak koşak kasabaya gittiler. Gördükleri her gölgeden korkuyorlardı. Ama esenlikle kasabadaki eski bir yapıya vardılar. Çok yorulmuşlar ve soluk solığa kalmışlardı. Doşemeye oturdular ve uzun süre bir şey konuşmadılar. Sonra Tom, sessizliği bozdu.

- Bu durumdan yapacağız Huck?
- Eğer Doktor Robinson öldüyse birini asarlar.
- Kim söyleyecek bunu? Biz mi söyleyeceğiz?
- Biz söyleyecek olursak Kızıl Joe bizi de öldürür.
- Ama asılırsa bizi öldüremez.
- Belki de kaçar, Huck. Bırakalım da Sakar Potter söylesin.

Biz bir şey söylemeyelim.

- Doğru. Biz söylemeyelim.

İki çocuk birbirlerinden ayrıldılar. Tom doğruca eve koştu. Eve pencereden girdi. Sid uyanıktı ama Tom'un bundan haberi yoktu.

Sabahleyin kalıvaltıdan sonra Polly teyze, Tom'a üzgün üzgün,

- Ne yapacağım seninle böyle, dedi.

Tom teyzesine kendisini bağışlaması için yalvardı. Bir daha

kötü işler yapmayacağına söz verdi. Sonra da okula gitti. Bir gün önce okulda bulunmadığı için Mr. Dobbins onu dövdü. Tom öğünüğü yerine oturup duvara baktı. Teyzesi ona kızgındı. Mr. Dobbins kızgındı. Üstelik Tom, Kızıl Joe'dan korkuyordu. Bütün işler ters gitmekteydi.

Tom sıranın üzerinde bir kâğıt gördü. Kâğıdı açıp içine baktı. İçinde madeni tekmak vardı. Becky göndermişti onu. Artık bu kadarı da fazlaydı. İşin sonuydu bu. Tom'un kalbi kırılmıştı.

Tom Uykusunda Konuşuyor

Ertesi gün, herkes doktorun ölümünü konuşmaktaydı. Doktorun cesedinin yanında bir bıçak bulunmuştu. Bıçak Sakar Potter'ındı ve Potter'ın başı dertteydi.

Kasaba halkı mezarlığa gidip olayın geçtiği bu korkunç yeri görmek istemişti. İçlerinden biri:

- Sakar Potter bu yüzden asılacak, dedi.

Tom, Kızıl Joe'ya baktı. Ama hiç sesini çıkarmıyordu Joe. Sonra birinin,

- İşte Potter, Potter geliyor, diye bağırdığı duyuldu.

Kalabalık ağılnış, şerif; Potter'ı halkın arasından geçirmişti. Potter üzgün üzgün bakıyor ve korkuyordu. Doktorun cesedinin yanında durduğu zaman ür ür titremekteydi.

- Ben yapmadım arkadaşlar! Ben yapmadım, diyordu.

- Kim suçluyor seni, diye sordu bir ses. Seni suçlayan mı var?

Potter başını kaldırıncı Joe'yu gördü.

- Oh Joe! Anlatmayacağına söz vermişsin bana!

Şerif bıçağı Potter'ın yüzüne tutarak sordu:

– Bu bıçak senin mi?

Potter, artık umut kalmadığını görmüştü.

– Onu Joe'ya sorun, dedi.

Bunun üzerine Kızal Joe, büyük yalanını anlattı. Tom ve Huck onu dinliyorlardı. Hiçbir şey söylemiyorlardı. Şaşkınlıktan ağızları açık kalmıştı. Herkes Joe'ya inanmıştı. Potter'i hapishaneye gönderdiler. Kızal Joe, cesedin götürülmesine yardım etti.

Bir sabah kahvaltıda Sid, Tom'u şaşırtmıştı.

– Bir o yana, bir bu yana dönüp duruyorsun Tom. Uykunda da konuşuyorsun. Ben uyuyamıyorum. Geceleri sakın ol!

Tom titriyor ve gözlerinden yaşlar dökülüyordu.

Polly teyze:

– Kötüye işaret bu, dedi. Seni sıkıntıya sokan nedir Tom?

– Hiçbir şey teyzeğim. Hiçbir şey bilmiyorum...

Ama eli titriyor, fincanı doğru dürüst tutamıyordu.

Tom, yavaş yavaş sıkıntılarını unutmaya başlamış, uykusunda daha az konuşur olmuştu. Bazen hapishaneye giderek, Potter'e bir şeyler veriyordu. Potter için çok üzülüyordu. Huck da öyleydi.

Ağrı Öldüren

Becky Thatcher, birdenbire okulagelmez olunca Tom, doktoru unutmıştu. Çok üzgündü. Neredeydi bu kız? Hasta mıydı? Ölüyor-
du belki de. Şimdi Tom'un hayatı, eskisi kadar mutlu değildi. Tey-
zesi onun hasta olduğunu düşünmeye başlamıştı. Yüzü gerçekten
de hiç mutlu görünmüyordu. Kadın, Tom'a ilaç vermeye başladı.

Polly Teyze her tür ilacı severdi. Dükkânlardaki yeni bir ilaç
onu keyiflendirdi. Sağlık konularında okumayı severdi. Sağlık
sorunlarının tartışıldığı birçok kitabı ve gazeteleri vardı. Yiyecek
ve uyku konuları üzerine oldukça bilgisi vardı. Sıradan bir kadın
olduğu için her zaman her şeye inanırdı.

Polly teyze, yeni bir ilaçtan söz edildiğini işitmişti. İlacın adı
"Ağrı Öldüren"di. İlaçtan bir miktar sipariş vererek ilacı Tom'un
üzerinde denedi. Acı bir tadı vardı ilacın ve ağrı ateş gibi ya-
kıyordu. Polly teyze çok memnundu. İlaçtan biraz Tom'a verip
sonucu gözledi.

Bu ilaç Tom'un üzerinde gerçekten de etkili olmuştu. Ağrının
kavunmuş ve çocuk havalar afırlamıştı. Teyzesi onu Tom'a her gün

içiriyordu. Derken bu işten yorulmuş Tom'a, ilacını kendisinin içmesini söylemişti. Ama işeyi gizlice kolluyordu. İlacın her gün biraz daha azaldığını görüyor ama işin aslını bilmiyordu. Tom döşemedeki bir delikten ilacı gizlice dökmekteydi.

Bir gün Tom yine böyle yaparken teyzesinin sarı kedisini gelmiş ve ilaca iştahlabakmıştı. Tom dakedinin ağzını açarak bir kaşıkla kedinin ağzına biraz dökmüştü. Kedi iki metre havaya sıçramıştı. Acı acı miyavlayarak odayı dört dönüyordu. Miyavlaması çok tuhaftı. Sonraarka ayakları üzerinde dans etmeye başladı. Derken koşa koşa evin içinde dönmeye başladı. Koşarken de kırmadık şey bırakmamıştı.

Bu gürültüleri duyan Polly teyze içeri girdi. Kedi hemen ayaak pencereden atlayarak kaçıp gitti. Kadın bunları büyük bir şaşkınlık içerisinde izlemiş sonra da Tom'a bakmıştı. Tom, döşemenin üzerinde oturmuş gülüyordu.

Teyzesi sordu:

- Tom, ne oldu kediye?

Tom kahkahalar içinde karşılık verdi:

- Bilmiyorum teyzeciğim.

- Niye böyle yapıyor peki?

- Bilmiyorum teyzeciğim. Kediler sevinçli oldukları zaman hep böyle yaparlar.

- Ya, öyle mi yaparlar?

Kadın böyle diyerek eğildi ve yatağın altına baktı. Tom'un kullandığı kaşığı yerden aldı. Tom gülmesini keanıştı.

- Ne yaptın bu zavallı hayvana? Ona ilaçtan vennişsin. Niçin?

- Çünkü onun için üzülüyordum. Onun teyzesi yok. Kimse ilaç

vermiyor zavallığa. Kimse onun midelerini yakmıyor. Zavallı kedi.

Polly teyze birden üzülmüştü. İlaç kedinin canını yakmıştı. Belki çocuğun da canını yakıyordu. Elini usulca Tom'un başına koydu.

- Bu ilaç sana iyigelecek Tom. Ama bundan sonrailağ alman gerekmeyecek artık.

Tom okula varınca kapının yanında bekledi. Biraz sonra yolda Jeff Thatcher'ın geldiğini gördü. Ama kız kardeşi yanında değildi. Tom buna çok üzülmüştü. Bütün kızların geldiğini gördü. Ama onların arasında Becky yoktu. Bütün umudunu kaybetmişti ki kız birden çıkageldi.

Tom, kızın yanında oynamaya başladı. Onun yanında durup konuştu. Yakınında atlayıp sıçradı. Ama kızın ona hiç bakışı yoktu. Tom, çocuklardan birinin şapkasını alıp dama fırlattı. Hemen oradan uzaklaştı sonra koşakoşageri geldi. Kendisini kızın ayaklarının dibine attı. Ama kız arkasını dönerek burununu yukarı kaldırdı.

Tom oradan ağır ağır uzaklaştı.

Korsanlar

Artık Tom mutsuz bir çocuktur. Çünkü Becky onu sevmiyordu. Arkadaşı dayoktu. Oldukça dakızgandı. Doğruyu yapmaya çalışmış ama kimse aldırış etmemişti. Kötü bir hayat sürmeye karar verdi. Kirlere çıkıp tarlalar arasında yürüdü.

O sırada arkadaşı Joe Harper'e rastladı. Joe, Tom'a, hırsızlık yaptığı için annesinin kendisini kırbaçladığını söyledi. Annesi çok acımasızdı. Çünkü Joe hiçbir şey çalmamıştı. Belki de başka bir nedenle kırbaçlamıştı, kim bilir? Annesi artık kendisini sevmiyordu. Bu apaçaktı. Joe'yu evden de kovmuştu. Ama Joe kızgın değildi. Annesini bağışlayacaktı.

- Belki de böyle daha mutlu olacak, dedi Tom'a.

İki çocuk birlikte çalışmayakarar verdiler. Birlikte planlarını yaptılar. Tom karlı bir hayat sürmeyi önerdi ona. Joe bu düşünceyi çok tutmuştu. Korsan olmaya karar verdiler.

Yakınlarında, Mississippi Nehri'nde bir ada vardı. Adı Jackson Adası'ydı. Üzeri ağaçlıktı ama orada kimse yaşamıyordu.

Tom:

- Orada buluşalım, dedi. Kampımıza orada kuralım. Huckleberry'yi alıp geleyim mi?

Joe razı oldu. Tom da Huck'ı bulmaya gitti. Huck onlarla gelmeyi kabul etti. Ona göre herkes birdi. Biraz yiyecek çaldılar ve ırmağın kıyısında oturup yediler.

Daha sonra bir sal bulup onu da çaldılar. Sala binip ırmağa açıldılar. Tom ortada dikiliyor ve bir kaptan gibi emirler veriyordu. Sal onları Jackson Adası'na götürdü. Adaya sabahın ikisinde varmışlardı. Bir ateş yakular. Çok eğleniyorlardı. Güzelce kanınlarını doyurdular.

- İşte yaşamak diye buna denir, dedi Tom. Sabah erken kalkmak yok, okula gitmek yok, yüz yıkamak yok.

Huck:

- Korsanlar hiç böyle şeyler yapmazlar, dedi. Peki ama korsanlar ne yaparlar?

Tom:

- Korsanlar gemileri yakalayıp yakarlar. Gemilerin kimilerinde para bulurlar. Sonra onları adalarındaki gizli yerlere gömerler. Adalarda her zaman ruhlar bulunur. Bu ruhlar paraları beklerler.

Çocukların konuşmaları bir süre devam etti. Sonra sustular. Yorulmuşlardı. Evden kaçmanın yanlış olabileceğini düşünmeye başlamışlardı. Hırsızlığın da kötü bir şey olduğunu düşünüyorlardı. Bunun üzerine hiçbir şey çalmamaları gerektiğine karar verdiler.

Biraz sonra uykuya dalmışlardı.

Tuhaf Bir Ziyaret

Sabahleyin çocuklar sallarını bulamadılar. Onu ırmak alıp götürmüştü ama onlar buna üzülmediler. Ateşte birkaç balık kızartıp güzel bir kahvaltı yapular. Üç çocuk, adada bir gezinti yaptılar. Saatlerce yüzdüler. Kamplarına döndüklerinde öğle olmuştu. Konuşmadan yemeklerini yediler. Hepsi de evini düşünüyor ama hiçbirisi tek söz etmiyordu.

Orada otururken ırmaktan tuhaf bir gürültünün geldiğini duydular. Bakmaya gidince uzakta birkaç kayık gördüler. Kayıklarda adamlar vardı. Bunlardan biri de şerifti. Tom:

- Ha, ırmakta ceset arıyorlar, diye bağırdı. Birisi ölmüş.

- Doğru, dedi Huck. Geçen yaz Bill Turner öldüğü zaman da aynı şeyi yapmışlardı. Şimdi kim öldü acaba?

Çocuklar bir süre kayıklara bakular. Sonra Tom birden bağırdı:

- Buldum! Bunlar bizi arıyorlar. Bizi öldük sanıyorlar.

Hepsi de memnundu. Demek onlar için üzülüyorlar ve cesetlerini arıyorlardı. Belki de yok oldukları için kendilerine ağlayanlar bile vardı.

Gece olmuş, Huck ve Joe uyumuşlardı. Tom yerinden kalkıp ağaçların arasında usul usul ilerledi. İrmak boyunca yürüdü sonra yüzerek karşıya geçti. Saat on buçukta kasabadaydı. Usulca teyzesini, Sid'i, Mary'yi ve Joe Harper'ın annesini görebildi. Onlar konuşuyorlar, Tom'u göremiyorlardı. Yavaşça içeri süzülüp bir yatağın altına girdi. Kapıyı iyice kapatmamıştı. Evin içine hafif bir rüzgâr geliyordu.

Teyze:

- Mum iyi yanmıyor, dedi. Odada rüzgâr var. Ha, anladım! Kapı açık kalmış. Lütfen kapat şunu Sid!

Sid kapıyı kapatıp tekrar yerine oturdu.

Teyze:

- Her zaman söyledim, diye sürdürdü Tom kötü bir çocuk değildi. İyi kalpliydi. Ama hep cezalandırdım onu.

İçin için ağlamaya başladı. Bayan Harper de ağlıyordu.

- Benim Joe'm bana karşı her zaman iyiydi. Bazen ufak tefek hırsızlıklar yapar, ben de onudövmek zorundakalırdım. Ama her zaman çalmazdı ki. Onu her kırbaçlayışımda da haklı değildim.

Sid:

- Tom iyi bir çocuk değildi, dedi.

Polly teyze bağırarak,

- Benim Tom'uma dil uzatma, dedi. Benim için büyük bir avuntu kaynağıydı o. Amakediye "Ağrı Öldüren"den verdiği zaman kızmıştım. İnşallah Tanrı onu bana bağışlar.

Ellerini yüzüne kapayarak yüksek sesle ağlamaya başladı.

Sid'in dışında herkes ağlıyordu. Yatağın altında Tom bile ağlamaya başlamıştı. Teyzesini avutmak istiyor ama yatağın al-

undan da çıkamıyordu. Ötekiler, Joe Harper ve kendisi hakkında konuşuyorlar, • da dinlemek istiyordu.

Başlangıçta herkes çocukların yüzmeye gitüklerini sanmıştı. Ama eve dönmemişlerdi. Sonra boğulduklarına inandılar. Derken bir salın çalındığını duydular. Bunun üzerine onu çocukların aldığı düşünürler. Sonradan sal bulunmuştu ama içinde cesetler yoktu. Artık herkes çocukların öldüklerine inanmıştı.

Polly teyze:

– Cenaze törenleri pazar günü yapılacak, dedi.

Kadınlar birbirlerinden ayrıldılar. Ama her ikisi de hüngür hüngür ağlıyordu. Polly teyze yatmaya gitti. O uykuya dalınca Tom onu gizlice öptü. Sonra sessizce evden çıktı. Ama cenaze törenini unutmamıştı.

– Pazar günü, dedi usulca. Bunu aklımda tutmalıyım!

Kampa giderken küçük bir plan yapmıştı.

Korsanlar Tek Başlarına

Çocuklar kırda oynuyorlar ve ırmakta yüziyorlardı. Yoruldukları zaman, sıcak kumların üzerine uzanıyorlardı. Sonra üzerlerini kumlarla örtüyorlar, derken kumların üzerine oturup ırmağın öte yanına bakıyorlardı. Oradan kasabayı görebiliyorlardı. Tom iri ayağının ucuyla kumun üzerine 'Becky' adını yazmıştı. Ama sonra kendi kendisine kızarak yazdığını sildi. Sonra aynı adı yeniden yazdı.

Joe eve gitmek istiyordu. Huck da mutlu değildi. Çünkü bulundukları yer çok ıssızdı. Tom'sa Becky'yi yeniden görmek istiyor ama bunu belli etnemeye çalışıyordu.

Joe:

- Ben eve gitmek istiyorum, dedi. Burası çok ıssız.

Tom:

- Haydi canım, biraz sonra daha mutlu olacaksın, burada balık yakalayabiliriz.

- Balık yakalamak istemiyorum ben. Eve gitmek istiyorum.
- Burada yüzebilirsin.
- Bir yasaklayan olmazsa yüzmeyi sevmiyorum, dedi Joe.
- Ooh! Sen bebedersin. Annenin kucağında yatmak istiyorsun.
- Evet. Annemin kucağında yatmak istiyorum. Senin annen yok ki. Sen ne anlarsın bundan? Hem ben bebek değilim.

Tom:

- Pekâlâ, küçük bebek annesine gidecekmiş Huck, dedi. Ama sen burayı seviyorsun, değil mi Huck?

Huck'dan cılız bir "Evet" sözü çıktı. Ama yüzünde bir kuşku ifadesi belinmişti. Joe ayağa kalkmış, giyinmeye başlamıştı.

Tom:

- Sen ne biçim korsanmış böyle, diye sordu.
- Huck ve ben, sen olmadan da korsan olabiliriz.

Ama Joe giyinmişti bile. Tom büyük bir tedirginlik duydu Huck üzgünüzgün bakıyor ama bir şey söylemiyordu. Biraz sonra Joe, innak boyunda gezinip durdukça, Tom'un tedirginliği daha da arttı. Huck'a baktı.

Huck:

- Ben de gitmek istiyorum, dedi. Burası eskiden ıssızdı. Bundan sonra daha da kötü olacak. Benimle gel Tom. Birlikte gidelim.
- Gelmeyeceğim! Sen istiyorsan gidebilirsin. Ama ben burada kalacağım.

Huck giysilerini toplayıp giyindi. Sonra da yürüdü. Tom yalnız kalmıştı. İki çocuğa üzgün üzgün baktı. ● da onlarla gitmek istiyordu ama gunuru kendisini engelliyordu. Sonra gizli planı aklına geldi, yerinden fırladı.

– Bekleyin, bekleyin, diye seslendi. Size bir şey söyleyeceğim.

İki çocuk durup arkalarına baktılar. Tom arkalarından koştu ve onlara düşüncelerini söyledi. Sözlerini bitirince her iki çocuk da yüksek sesle gülmeye başladılar. Bu olağanüstü planı beğenmişlerdi. Biraz sonra üçü birden kampa döndü.

Cenaze Töreni

Becky Thatcher, küçük kasabasında pek mutlu değildi. Okula gitmeliydi ama Tom orada değildi. Kendini yalnız hissediyordu. "Bir daha onu hiçbir zaman göremeyeceğim." diye düşünerek bir köşede sessiz sessiz ağlamaya başladı.

Herkes iki çocuk üzerinde konuşuyor ve onların ölmüş olduklarına inanıyorlardı. Ertesi gün kilisenin büyük çarı hüznü hüznü çaldı. Kasabadakiler, uzakta tarlalarında çalışanlar ve Becky duymuştu bunu. Kederli bir gündü o gün çünkü cenaze töreni yapılacaktı.

Halk toplanmış fısıltıylakonuşarak kiliseye doğru gidiyordu. Biraz sonra kilise dolmuştu. Sonra içeri Polly teyze girdi. Sid ve Mary de onun yanındaydılar. Hepsi de siyahlar giyinmişlerdi. Kilisedekilerin hepsinin yüzü üzgündü.

Biraz sonra ilahi başladı. Ama hüznü bir ilahiydi bu. Halk, zavallı çocukları düşünüyordu. Sağlıklarında iyi çocuklardı. Ama şimdi hayatta değillerdi. Kadınların bazıları ilahi sırasında ağlamaya başlamışlardı. Bunlardan biri Polly teyze, öteki de Maryydi.

Aynı anda hem ilahî söylemeye çalışıyorlar hem de ağlıyorlardı. Kilisede tek bir neşeli ses duyulmuyordu. Tek bir mutlu yüz yoktu.

Birden küçük kilisenin arka tarafında hafif bir ses duyuldu. Bütün başlar oraya döndü, bütün gözler oraya baktı. Dudaklar hâlâ ilahiler mırıldanıyor ama gözler kapıya bakıyordu.

Derken bütün gözler büyük bir şaşkınlıkla açıldı. Üç çocuk birdenbire kilisenin arkasından içeri dalıverdiler. Tom yürüyor, Joe onu izliyordu. Huck'sa geride kalmıştı. İlahiler birden kesildi. Onun yerini şaşkınlık çığlıkları aldı. Çocuklar ölmemişlerdi demek? Yaşıyorlardı.

Polly teyze, Bayan Harper ve Mary çocuklara doğru koştular. Sımsıkı sarılarak çocukları öptüler. Kiliseyi sevinç çığlıkları doldurmuştu. Ama Huck geride durmuş saklanmaya çalışıyordu. Kısa bir süre hiç kimse onu hatırlamadı. Sonra Tom:

- Huck'ın gelişinden memnun olan yok mu dedi.

Polly teyze:

- Ben sevindim, dedi. Zavallı çocuk. Kimse öpmüyor onu.

Böyle dedikten sonra Huck'ı öptü. Ama onun öpüşü çocuğu sevindirmemişti. Herkes ona bakıyor, o da böyle şeylerden hoşlanmıyordu.

Pazartesi sabahı Polly teyze ve Mary'nin iyilikleri üstündeydi. Tom güzel bir kahvaltı yapmıştı.

Polly teyze:

- Öldüğüne inanmamıştım Tom, dedi. Bunu sen de biliyordun değil mi? Ama gelip beni rahatlatacak bir davranışta bulunmadın. Niye doğruyu söylemedin bana?

Mary:

- Tom hiçbir zaman başkalarını düşünmez, dedi.

Tom:

- Sizi merak ettiğimi biliyorsunuz teyzeciğim. **Düşlerimde hep sizi görüyordum.**

- Ya? Nasıl görüyordun bakalım?

- Geçen çarşamba gecesi gönnüştüm. Şuradayatağın yanına **oturuyordunuz.** Sid, kutunun yanında oturuyordu. Mary de onun yanındaydı.

Teyze:

- Öyle oturuyorduk, dedi. Ama biz hep böyle yaparız.

- Joe Harper'ın annesi de buradaymış.

- **Oh! Ne diyorsun? Doğru. Buradaydı. Başka düş gördün mü?**

- Evet ama şimdi pek iyi hatırlamıyorum.

- Hatırlamaya çalış Tom!

- Galiba rüzgâr esiyordu. Mumun alevini söndürmüştü.

- Evet! Evet! **Devam Tom, devam!**

- Siz de demiştiniz ki... Ne demiştiniz? Bir düşüneyim. Kapının açık olduğunu söylemişsiniz.. Polly teyze bir ağlık attı.

- Öyle demiştim. Öyle demiştim değil mi Mary? **Devam Tom. Olağanüstü bu. Devam Tom.**

- Ve sonra, sonra... Sanıyorum.. Galiba Sid'e "Lütfen kapıyı kapat Sid." demiştiniz.

- Evet, öyle dedim. Daha önce böyle bir şey işitmemiştim. Bunları Bayan Harper'e söylemeliyim. **Devam Tom!**

- Şimdi daha iyi hatırlıyorum. Benim gerçekte kötü bir çocuk **olmadığımı söylemişsiniz.**

- Evet, sonra?

- Sonra ağlamaya başladınız. Bayan Harper de ağlamaya başladı. Joe'nun da aynı öyle olduğunu söyledi. Onu kırbaçladığını anlattı. Ama haksız olduğunu söyledi. Sid de dedi ki...

Sid meydan okurcasına,

- Bir şey söylediğimi sanmıyorum, dedi.

Mary atılarak,

- Ama söyledin Sid, evet, dedi.

Polly teyze:

- Sakin ol Mary, diyerek Tom'a devam etmesini söyledi.

- Sid, benim her zaman iyi olmadığımı söyledi.

- Polly teyze söyledikleri tamamen böyle, diye bir ağılık attı.

- Siz de ona böyle konuşmamasını söylediniz.

- Elbette, öyle dedim.

- Sonra ırmaktaki sel üzerine konuşmalar oldu. Hepiniz cenaze töreninin pazar günü olmasını istediniz. Sonra Bayan Harper gitti. Siz ve Mary hâlâ ağlıyordunuz. Siz uyuyunca ben sizi öptüm.

- Yaptın mı bunu Tom? Yaptın mı? Bunun için senin bütün hatalarını bağışlıyorum.

- Çok hoş, dedi Sid. Ama neresinden baksan bir düş...

Sid, başka bir şey demedi ama epeyce düşündü. "Uzun bir düş. İçinde yanlış olan tek bir şey de yok. Çok tuhaf."

Tom Soylu Davranıyor

Tom okula geldiğinde mutluydu. Teyzesi kendisini daha çok seviyor görünüyordu. Okul yolunda Becky'ye rastladı. Bir gün önce Amy Lawrence'le konuşarak Becky'ye hiç aldırış etmemiş gibi görünmüş, kızı fena hâlde kızdırmıştı.

- Sana kötü davrandım Becky, dedi. Üzgünüm. Bir daha böyle bir şey yapmayacağım.

Kız başını gururla yukarı kaldırdı.

- Lütfen gidin Bay Thomas Sawyer, dedi. Sizinle bir daha hiç konuşmayacağım.

Tom bir şey demedi ama çok kızmıştı. Kıza okulda tekrar rastlamış ve ona öldürücü bir bakış fırlatmıştı. Kız da vahşi bir bakışla sert bir karşılık vermişti Tom'a. Becky'nin, Tom'u kışkırtmak için konuştuğu Alfred Temple, kendisinin bir yem olarak kullanıldığını öğrenince çok kızmıştı. Tom'dan zaten nefret ettiği için onun haberi olmadan imla defterinin tam da konuları ile ilgili sayfasına mürekkep dökmüştü. Becky, bunu önce Tom'a haber

vermeyi düşünmüştü de kiskançlık onu bu davranıştan alıkoymuştu. Biraz sonra imla dersi başlayacaktı. Kâğıda mürekkep dökülmesine sevinmişti. "Bay Dobbins, Tom'u bir güzel dövecek." diye düşündü.

Ne var ki sıkıntı doğrudan kızın kendi başına geliyordu. Bay Dobbins hep doktor olmayı istemişti. İlaçlar konusunda bazı şeyler biliyordu. Sınıf dersini çalışırken o da ara sıra bir kitap okurdu. Bu kitabın adını hiçbiri bilmez ama hepsi de bilmek isterdi. Öğretmen kitabı hep masanın gözüne kilitlerdi. Bu yüzden adını hiç kimse görmemişti.

Becky, öğretmenin kürsüsünün yanından geçerken anahtarın kilide takılı olduğunu gördü. Bu olağanüstü bir andı. Hemen çevresine bakındı ve yalnız olduğunu fark etti. Cesaretle gözü açıp kitabı çıkardı. Şimdi adı okuyabiliyordu. "Modern Hekimlik-Yazan Doktor Falarica" Kitabı okumaya başladı. Fakat sayfaların üzerine bir gölge düşmüştü. Başını kaldınca Tom Sawyer'i gördü. Kitabı çabucak kapattı. Fakat ortadaki sayfalardan biri aşağı bükülmüştü. Gerçekten korkunç bir olaydı bu. Öğretmenin gizli kitabını bükülmüştü. Kitabı göze koyup anahtarı çevirdi. Sonra utanç içinde ağlamaya başladı.

- Senden nefret ediyorum Tom Sawyer, diye bağırdı. Bay Dobbins'e söyleyeceksin, değil mi? Ah, ne yapacağım ben? Ne yapacağım? Beni daha önce hiç cezalandırmamıştı. Şimdi cezalandıracak. Ama benim de bildiklerim var. Biraz bekle, göreceksin. Senden iğreniyorum. İğreniyorum senden.

Tom, Becky'nin neden korktuğunu ve neden kızdığını anlamamıştı. Bay Dobbins'e bir şey söylemeyecekti ki. Zaten o kolayca

bulurdu. Akıllı adamdı. Sonra kızların yüzleri genellikle doğruyu söylerdi. Bu da onu hiç ilgilendirmezdi.

Ama sınıfta Becky'nin yüzünü görünce tedirgin oldu. Bay Dobbins içeri girmiş ve ders başlamıştı. Öğreniler kitaplarını çıkardılar. Öğretmen, Tom'un kitabındaki mürekkep lekesini hemen görmüştü. Becky de ona büyük ilgi gösteriyordu.

Tom, kitabına mürekkebi kendisinin dökmediğini söyledi. Ama Bay Dobbins inanmamış, Tom'u kırbaqlamıştı. Becky bunu görünce hiç de sevinmemişti gerçekte. Tom'a Alfred'den söz etmek istemiş ama yapamamıştı. "Tom da kitabı kıvırdığını söyleyecek. Ben mürekkep konusunda ağzımı açmayacağım." diye düşündü.

Aradan bir saat geçmiş, öğretmen neredeyse uyumuştur. Sonra çekmeceyi açtı ve kitabı çıkardı. İki öğrencinin kendisini dikkatle gözlediklerini biliyordu.

Becky'nin yüzü öylesine üzüntülüydü ki Tom onunla olan kavgasını unuttu. Ona yardım etmek için ne yapabilirdi? İleri atılıp öğretmenin elinden kitabı almak istedi. Ama artık çok geçti. Kitap açılmış ve öğretmen öğrenilere öfkeyle bakmaya başlamıştı.

- Kim kıvırdı bu kitabı, diye sordu.

Sınıfta çıt çıkmıyordu. Öğretmen her birinin yüzüne ayrı ayrı baktı.

- Benjamin Rogers, sen mi kıvırdın onu?

- Hayır efendim.

Tom yapmışa benzemiyordu. Öğretmen kızlara döndü.

- Amy Lawrence, bu kitabı sen mi kıvırdın?

- Hayır efendim.

Becky Thatcher'in yüzü korkudan bembeyaz olmuştu.

Öğretmen:

- Becky Thatcher, sen mi kıvırdın -hayır, yüzüne bak- sen mi kıvırdın

Tom'un aklına bir fikir geliverdi. Ayaklarının üzerinde yaylanıp bağırdı:

- Ben kıvırdım!

Sınıf aptallaşmıştı. Tom bir an için durdu. Sonra ileri çıktı. Becky'nin gözlerine dikkat etmişti. Onu seviyordu. Disini sevdiğini görebiliyordu.

Bay Bobbins, Tom'u vahşice kırbaqladı. Okuldan sonra da eve gitmeyecek, okulda iki saat fazladan kalacaktı. Ama bu Tom'un umurunda değildi.

"Becky beni bekleyecek. Kesinlikle bekleyecek." diye düşündü.

İki saat'ın bitiminde kız oradaydı. Tom'a Alfred konusunda her şeyi anlattı.

- Olağanüstüsün Tom! Nasıl bu kadar soylu olabiliyorsun dedi.

Sakar Potter'ın Duruşması

Tom Sawyer için günler ağır ağır geçmekteydi. Becky Thatcher ailesiyle birlikte tatile gitmişti. Tom onu hiç görmemişti. Doktorun öldürülüşünü de unutamıyor ve bu da onu huzursuz ediyordu.

Sakar Potter uzun süreden beri hapisteydi. Duruşma günü yakındı ve Tom korkunç sırrı unutamıyordu. Halkın cinayet üzerindeki tartışmalarını duydukça ütüyordu. Herkes de Sakar Potter'ın suçlu olduğuna inanmaktaydı. Tom "Mahkemede de herkes böyle düşünecek." diye aklından geçirdi. Gidip bu olayı Huck'lakonusmaya karar verdi.

- Herkes bu işi Potter'ın yaptığını sanıyor Huck, dedi.
- Evet hep öyle sanıyorlar. Bu iş iğrendiriyor beni. Bazen kaçıp saklanmayı düşünüyorum.
- Zaman zaman Potter için üzülüyor musun Huck?
- Hemen her zaman. Hiç kimseyi incitecek bir davranışta bulunmadı. Para kazanmak için balık tutar. Bir keresinde bana yanm bir balık vermişti.
- Onu hapisten çıkartamaz mıyız Huck?
- Çıkartamayız Tom. Çıkartsak bile yeriden yakalarlar.

Tom o gece eve çok geç dönmüştü. Heyecanından saatlerce uyuyamamıştı. Ertesi gün mahkeme salonu tıklım tıklımdı. O gün önemli bir gündü.

Sakar Potter'ı salonagetirdiklerinde yüzü bembeyazdı. Hiçbir umut ışığı görülüyordu. Kızal Joe da oradaydı.

Adamın biri:

- Potter'ı ellerini yıkarken gördüm, dedi. Derede yıkıyordu. Bu işi cinayet günü yapmıştı. İşini bitirince de oradan gizlice uzaklaştı.

Bir başkası da Potter'ın bıçağını diline dolamıştı. Bıçak, mezarlıkta cesedin yakınında bulunmuştu. Hiç kimse Potter için konuşmadı. Herkes ona karşıydı. Durum apaçaktı. Birden bir ses yükseldi:

- Thomas Sawyer'ı çağırın!

Salondaki herkes şaşırmıştı. Potter bile şaşırmıştı. Tom'un orada olacağını hiç kimse ummuyordu. Halk birbirine,

- Bu konuda ne bilebilir ki, diye soruyordu.

Tom, bulunduğu yerde ayakta duruyordu. Herkes ona bakıyordu. Kendisine soru soran bir ses duydu. Düşüncelerini toplamaya çalıştı.

- Thomas Sawyer, 17 Haziran gecesi neredeydin?

Tom, salonda Kızal Joe'nin yüzünü gördü. Konuşamıyordu. Salonda herkes sessizce bekliyor ama Tom'un ağzından laf çıkıyordu. Derken birdenkaralık verebildi:

- Mezarlıktaydım!

- Daha yüksek sesle lütfen! Korkma çocuk!

Tom:

- Mezarlıktaydım, diye tekrarladı.

Joe'nin yüzünden bir gülümseme geçmişti.

- At Williams'ın mezarına yakın mıydın?

- Evet efendim.

- Saklanıyor muydun, saklanmıyor muydun?

- Saklanıyordum.

- Nerede?

- Mezarın yakınındaki ağaçların arkasında.

- Yanında başka biri var mıydı?

- Evet efendim. Ben oraya...

- Dur biraz! Arkadaşının adını ver. Mezarlıkta ne gördün, tam olarak onu anlat bize!

Tom yavaş yavaş anlatmaya başladı. Ama sonradan çabuklaştı. Salondakilerden çıt çıkmıyordu. Her yer ölüm sessizliğine bürünmüştü sanki. Tom da olayı rahatça anlatıyordu.

- Doktor, Potter'e tahtayla vurdu. Potter yere yıkıldı. Kızal Joe bıçağıyla fırladı. Sonra da bıçağı batırdı...

Ama Kızal Joe hikâyesinin sonunu beklememişti. Oturduğu sandalyeden fırlayıp açık bir pencereye doğru koştu. Yolunun üzerindeki kileri savurarak pencereden fırladı. Gitmişti.

Tom şimdi yeniden önemli bir kişi olmuştu. Herkes ondan söz ediyordu. Gündüzleri olağanüstüydü. Ama geceleri korku içinde geçiyordu. Kızal Joe'yu unutamıyordu. Adam serbestti. Belki de Tom'u bekliyordu. Karanlık geceler den birinde Tom'u öldürebilirdi. Tom geceleri çıkmayı hiç istemiyordu.

Potter artık serbest bırakılmıştı. Yardımlarından dolayı Tom'a teşekkür etmişti. Kızal Joe'yu gören yoktu. Şerif onu her yerde arıyor fakat bulamıyordu.

Kuru Ağacın Altında

Toprakta define bulmak her çocuğun düşüdür. Tom'un da düşlerinden biri buydu. Bir gün Huck'a define bulmak için kazı yapmalarını önerdi. Huck kabul etti.

- Güzel bir fikir, dedi. Nereyi kazacağız?

- Nereyi olursak kazabiliriz.

- Peki kimler hazinelerini saklarlar?

- Hırsızlar ve korsanlar, diye karşılık verdi Tom. Döneceklerini sanırlar anıyapapse girerler ya da ötürler. Hazine de olduğu yerde kalır. Eğer gereği gibi aranırsa akıllı adamlar onları bulabilirler.

- Peki doğru yeri nereden bileceksin?

Huck bu kormadan pek emin olanamıştı.

Tom:

- Eski evlerin ve büyük ağaçların altına bakacağız, dedi.

- Bütün yaz arayıp duracak mıyız Tom?

- İlk olarak tepedeki şu eski kuru ağacı bir deneriz. Gidelim mi oraya?

- Peki, dedi Huck. Gidelim.

Ağaç üç mil uzaktaydı. Oraya vardıkları zaman hem yorulmuşlar hem de sıcaktan bunalmışlardı. Dinlenmek için ağacın altına uzandılar. Sonra yarım saat harıl harıl kazdılar ama bir şey bulamadılar. Bir başka yeri kazdılar, oradan da bir şey çıkmadı.

Huck:

- Başka bir yer denemeliyiz Tom, dedi.
- Evet.
- Nereyi deneyeceğiz?
- Uğursuz evi. Şuradaki eski ev.

Huck ağır ağır,

- Uğursuz evleri hiç sevmem, dedi. Bu evler hortlaklardan daha kötüdür. İçleri ruhlarla doludur. Ruhlar insanın üzerine gelirler. Ben böyle bir şeye dayanamam Tom. Kimse dayanamaz.

- Amaruhlaryalnızca geceleri dolaşırlar Huck. Sen hiç gündüz bir evde periye rastladın mı? Üstelik bu evde ruh gören kimse olmamış. Pencerenin yanında mavi bir ışık görülmüş ama hepsi bu.

Ertesi gün saat on ikide, çocuklar yine kuru ağacın yanına geldiler. Gereçlerini de birlikte getirmişlerdi. Ama sonra o günün cuma olduğunu hatırladılar.

Tom:

- Bu eve bir cuma günü girmemeliyiz, dedi.

O gün gidip ertesi gün yeniden döndüler. Gereçleriyle birlikte tekin olmayan evden içeri girdiler. İçerisi çok sessiz ve ürkütücüydü. Korkuyorlar ve bu yüzden fısıltıyla konuşuyorlardı. Birden bir ses duyup gizlendiler.

Tom:

- Kimıldama, diye fısıldadı.

Döşemeye uzanarak bir delikten aşağı odayı gözlediler. Aşağısını çok iyi görebiliyorlardı. İki adam odaya girdi. Çocuklardan her biri kendi kendilerine,

- Adamlardan biri şu yaşlı İspanyol, dediler. ● konuşamaz. Ama ötekini hiç görmedim.

İspanyol'un uzun, beyaz bir sakalı ve yeşil gözlükleri vardı. Köyde onu görenler olmuştu. Ama hiç kimse adını bilmiyordu. Yere oturdu ve iki adam alçak sesle konuşmaya başladılar.

Huck:

- Bu adam konuşabiliyor, dedi. Ben onu konuşamaz sanıyordum.

Tom, Huck'a sırtması için işaret etti. Adamlardan biri:

- Bundan hoşlanmam ben, dedi. Emin bir yer değil.

- Emin değil, diye İspanyol tekrarladi.

Çocuklar şaşkınlıklarından küçük dillerini yutacaklardı. ● adam İspanyol değildi. Sesi Kız Joe'nun sesiydi.

Kız Joe:

- Burası emin bir yer değil, dedi. Buraya gelmemeliyiz.

- Biliyorum. Ama daha iyi bir yer yok. Bu evi bırakmak istemiştım. Ama o çocuklar dışarıdaydılar. Onu görebilirler. Nasıl çıkabileceğiz dışarı?

Çocuklar titrediler.

Joe:

- Dinle, dedi. Irmağa dön ve orada bekle. Ben kasabaya bir kez daha gideceğim. Yapacak biriki işim var. Sonra planımızı zler ve Teksas'a gideriz.

Konuşma böylece sürdü. Sonra Joe uzanarak,

– Uykum var, dedi. Sen uyanık kal ve bekle.

Öteki biraz uyanık kaldı. Ama sonra onun da gözleri kapanmaya başladı. Biraz sonra da yatıyıp kalmıştı.

Tom:

– Şansımız iyi, diye fışıldadı. Davran haydi!

Tom ayağını daha döşemeye değdirir değdinmez müthiş bir gürültü koptu. Birden durup yeniden uzandı. Ondan sonra çocuklar hiç kumuldamadılar. Beklemeleri gerekiyordu.

Güneş batınca Joe uyandı. Başında nöbetçisini görünce gülümsedi.

– Haydi gidelim artık, dedi. Parayı ne yapacağız? Dolarları her yere taşıyamayız. Saklamalıyız.

Bir taşı kaldırıp parayı onun altına gömmeye başladılar. Çocukların gözleri parlamıştı. Ama konuşmaya korkuyorlardı. Yalnızca bakıyorlardı.

Joe kazarken bıçağı toprakta bir şeye çarptı.

Arkadaş:

– Ne oldu, diye sordu.

– Bir tahta parçası. Hayır, hayır, bir kutu. Gel de yardım et bana. Şuna bakalım. Tahtada bir delik açtım.

Elini kutunun içine soktu. Sonra da çıkardı.

– Para, diye bağırdı. Para dolu içi.

İki adam paraları telaşla incelediler. Altın paraydı bunlar ve adamları olduğu kadar çocukları da heyecanlandırmıştı.

Joe:

– Bunu yenedigömmeliyiz, dedi. (Çocuklar çok sevinmişlerdi.) Hayır. Az kalsın unutuyordum. Bu gereçler ne anıyor burada?

(Çocuklar korkmuşlardı.) Onları kim getirmiş buraya? Hayır, parayı yeniden gömmeyeceğiz. Böyle yaparsak biri bulur. Onu benim yerime götüreceğiz.

- Bir numaraya mı?

- Hayır, iki numaraya. Haçın altına. Ama bunlar kimin gereçleri? Bunları o çocuklar getirmiş olmasınlar buraya? Yukarıdalar mı acaba?

Kızıl Joe yukarı çıkmaya başladı. Çocukların yüreği göğüslerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Bacakları ütüyordu. Birden ayağının altındaki basamak kırıldı. Joe merdivenlerden yuvarlandı.

Arkadaş:

- Bu yaptığın işin yararı ne, dedi. Boynunu mu kırmak istiyorsun. Eğer yukardalarsa bırak kalanlar orada. Karanlıkta bizi bulamazlar.

Adamlar para kutusunu da alıp çıktılar.

Çocuklar usul usul merdivenleri indiler.

Tom:

- Kızıl Joe'yu gözlemeliyiz, dedi. Onu iki numaraya giderken izlemeliyiz. İki numara nedir Huck?

- Bilmiyorum. Ama başka bir şey varmış. Özel bir şey yapmak istediğini söylemişti. Hatırlıyor musun? Sonra ikisi de Teksas'a gidecekmiş. Planı nedir acaba Tom? Ne yapmak istiyor? Bizi öldürmek mi?

İki Numara

Ertesi gün kahvaltıdan sonra Tom, Huck'ı buldu. Huck gereçlerden dolayı kızgındı.

- Parayı kaybetтік, dedi. Kazmanızı, küreğimizi orada bıraktık. Kız Joe da onları gördü. Bizim hiçbir zaman aklımız başımıza gelmeyecek. Öyle değil mi?

Tom:

- Kız Joe'yu izleyip parayı almalıyız, dedi.

- Onu hiçbir zaman bulamayacağız Tom. İki numara üzerinde düşünüyorum da bundan bir şey anlayamıyorum. Sen anlıyor musun Tom? Nedir iki numara?

- Bilmiyorum. Bir evin numarasıdır belki de.

- Hayır. Buradaki evlerin kapısında numara yok.

- Belki bir odanın, belki bir han odasının numarasıdır.

Huck:

- Olabilir, dedi. Odaların numaraları vardır. Ama kasabada yalnızca iki han var. Onlara bakmaya gidecek miyiz?

- Bekle burada Huck. Gidiyorum. Biraz sonra dönerim.

En güzel hanın iki numarasında genç bir adam kalıyordu. Epeyceer oradaydı. Ama öteki handaki iki numara tuhaf bir odaydı. Kimsenin o odaya gecenin dışında ne girdiği ne de çıktığı görülmişti. Oda konusunda bilgiyi Tom'a handaki bir çocuk vermişti. İki numaranın uğursuz olduğunu düşünüyordu.

Tom, Huck'a,

– Odanın arka kapısı küçük bir hana açılıyor, dedi. O odaya ginneliyiz. Sen şimdi epeyce eski anahtar topla. Ben de bulacağım. Teyzemin evde anahtarları var. İlk karanlık gecede onları deneriz. Orası belki de Kızıl Joe'nun odasıdır. Kasabaya döneceğini söylemişti. Onu görürsen ardına takıl.

Çocuklar, birkaç gün hanın yakınındaki küçük caddede gözcülük ettiler. Perşembe gününe kadar bir şey göremediler. O gece yanlarına bir delamba almışlardı. Huck karanlıkta bekliyordu. Tom da kapıya gitmişti. Huck, uzun süre merak içinde orada bekleyip durmuştu. Birden Tom koşarak geçti.

– Koş! Koş, diye bağırdı.

Huck koştu. İkisi de eski bir binayakoştular. Burası kasabanın aşağı sınırındaydı. Tom fısıltıyla,

– Korkunçtu Huck, dedi. Anahtarlar kilitle çok ses çıkarıyorlardı. Ama bir şeye dikkat ettim. Kapı anahtarız açıldı. İçeri girdim ve...

– Devam Tom, devam! Ne gördün?

– Neredeyse Joe'nun eline basacaktım Huck.

– Yok canım!

Evet. Döşemeye uzanmışuyuyordu. Kollarını iki yana açmıştı. Orada bir bardakla bir sürü de şişe gördüm.

- Joe hâlâ uyuyor sa kutuyu alabiliriz Tom.
- Almak istiyorsan sen kendin git. Oraya bir daha gitmek istemem. Joe oradayken bir şey yapamayız. Ama arada bir dışarıya çıkıyor olmalı. Çıkınca kutuyu alabiliriz.

Huck:

- Ben kapıyı ve caddeyi kollarım, dedi. Sen de kutuyu alırsın.
- Evet, onu yaparım. Beni görmek istersen teyzemin evine gel. Dışarıdan kedi gibi bağır. Seni duyar duymaz gelirim.

Huckleberry Finn Görevini Yerine Getiriyor

Becky Thatcher tatildendönmüş, Tom da Kızıl Joe'yu neredeyse unutmıştu. Becky'yle oynayıp duruyordu. Becky'nin annesi bir piknik düzenlemişti. Tom da davetliydi. Pikniğe yalnızca gençler gideceklerdi.

Bayan Thatcher:

– Orası oldukça uzak Becky, dedi. Bu gece bir arkadaşında kal. Yarın dönersin. Hem de yorulmamış olursun

– Susan Harper'le kalırım, dedi Becky.

Hepsi gemiye doğru yürümekteydi. Tom, Becky'yle yürüyordu. Becky'ye,

– Susan Harpers'de kalma, dedi. İkimiz de Bayan Douglass'a gidelim. Her zaman iyidir o. Bizi sever.

Becky bir süre düşündükten sonra,

– Ama annem ne der sonra, dedi.

– O nereden bilecek ki?

Bu Becky'nin pek hoşuna gitmedi ama Tom onu ikna etmeyi başarmıştı.

Gemi, kalabalığı ırmağın aşağısında bıraktı. Hepsi gemiden ayrılmış ormana gittiler. Ağaçların ve tepelerin arasından geçtiler. Biraz sonra hepsi yorulmuş ve sıcaktan bunalmıştı. Bir araya gelip yemek yediler.

Yemekten sonra mağaraya gittiler. Mağaranın içi soğuk ve karanlıktı. Sağında ve solunda birçok geçit vardı. Hiç kimse bu geçitlerin hepsini bilmiyordu. Tom'un bilgisi de başkaları kadardı.

Gemi köye vardığı sırada Huck hâlâ kapıyı kollamaktaydı. Saat on birde, biri handaki bütün ışıkları söndürdü. Ama hiçbir şey olmamıştı. Huck bu arada güzel bir uyku çekmişti.

Birden bir ses duydu. Kapı usulca açıldı. Huck bir yere gizlendi. Önünden iki adam geçmişti. Biri bir kutu taşımaktaydı. Hazneyi götürüyorlardı. Adamların ardını bırakmamalı, kutuyu kaybetmemeliydi.

İrmak boyunca yürüdüler sonra dar bir patıkaya sapular. Bu patika onları Cardiff Tepesi'ne götürüyordu. Orada Bay Jones adında bir Galli'nin evi vardı. Ama orada durmayıp tepeye tırmanmayı sürdürdüler. Huck da arkalarındaydı.

Gece çok karanlıktı ve Huck iki adamı kaybetmişti. Hiçbir yeri göremiyordu. Çevreyi dinlemek için durdu. Birden dört adım ötesinde bir adam hafifçe öksürdü. Bu, Huck için korkunç bir sürpriz olmuştu. Aynı anda bulunduğu yeri de tanıdı. Burası Bayan Douglas'ın evinden uzakta değildi. Huck, Joe'nun öfkeli sesini duydu.

- Kadının yanında biri var. Evde ışık yanıyor.

Öteki:

- Evet, dedi. Bu gece bir şey yapamazsın. Kadını bırakmalısın.

Unut o işi.

- Unutmak mı? Böyle bir şans bir daha elime geçmez. Onun parasını istemiyorum. Ama kocası beni hapse gönderdi. Evet, Douglas hapse gönderdi beni. Hiç unutmadım bunu. Onu öldürmek istiyordum ama kendiliğinden öldü. Bugün şans yakaladım. Bu kadının güzelliğini yok edeceğim. Yüzünü sonra da kulaklarını keseceğim. Sen de bana yardım edeceksin. Yardım etmezsen seni de öldürürüm.

- Kadına saldırmak istiyorsan hemen yap. Ne bekliyorsun?

- Şimdi yapamayız. Işıklar sönünce yapacağız.

Bu korkunç konuşmaları uzun bir sessizlik izledi. Huck oradan çabucak uzaklaştı. Galli adamın evine gelip kapıyı vurdu. Adam kapıyı açarak,

- Ne var, diye sordu.

İri yarı olaniki oğlu yanında durmaktaydı.

- Adım Huckleberry Finn! İzin verin de gireyim lütfen. Bir şey söyleyeceğim size. Çok önemli.

Yaşlı adam:

- Bu adı tanımıyorum, dedi. Ama bu çocuğu içeri almalıyız.

Bir şeyden oldukça korkmuşa benziyor.

Üç dakika sonra Galli ve iki oğlu tepeye gittiler. Her birinin elinde bir tüfek vardı. Huck onlarla gitmemiş bir kayanın ardına gizlenmişti. Birden bir tüfek sesi ve bir çığlık duyuldu. Huck fazla beklemedi. Çabucak tepeden aşağı doğru koşup uzaklaştı.

Araştırma Başlıyor

Huck, pazar sabahı Galli'nin evine geldi.

Yaşlı adam:

– Gir içeri, dedi. Huckleberry Finn'in iyi bir adı var. Burada her zaman iyi karşılanırsın oğlum.

Huck içeri girince önüne güzel bir kahvaltı çıkardılar. Huck tepedemeler olduğunu sordu. Yaşlı adam şanslarının iyi gitmediğini onları elden kaçırdıklarını söyledi. Bugün ormanda arama yapılabaktı. Huck o İspanyol'un gerçekte Kızıl Joe olduğunu söyleyince Bay Jones sandalyesinden fırladı.

– Ah! Anlamaya başlıyorum, dedi.

O sabah herkes erkenden kiliseye gelmişti. Bayan Thatcher, Bayan Harper'e rastlayarak Becky'in hâlâ uyuyup uyumadığını sordu. Çünkü Becky'yi Bayan Harper'in evinde sanıyordu. Kadın Becky'yi hiç görmediğini söyleyince Bayan Thatcher donakaldı. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Derken Polly teyze onlara doğru gelerek, Tom'un evden kaçtığını söyledi. Ne Tom'u ne de Becky'yi

gören olmamıştı. Gemide de hiç kimse görmemişti onları. Yalnız gençlerden biri:

– Hâlâ mağarada olabileceklerini, söyledi.

Bayan Thatcher iyice meraklanmış, Polly teyze de ağlamaya başlamıştı. Bütün kasaba halkı korkuyordu. Kilisenin çanları çalmaya başladı. Cardiff Tepesi'ndeki çatışma aurutulmuştu. Erkekler atlarına binmişler, kaptan da gemiyi hazırlamıştı. Becky'nin babası Yargıç Thatcher öteki adamlarla gitmişti.

Erkekler gidince kasaba bomboş kaldı. Kadınlar bütün gece beklediler ama boşuna...

Karanlık Mağarada

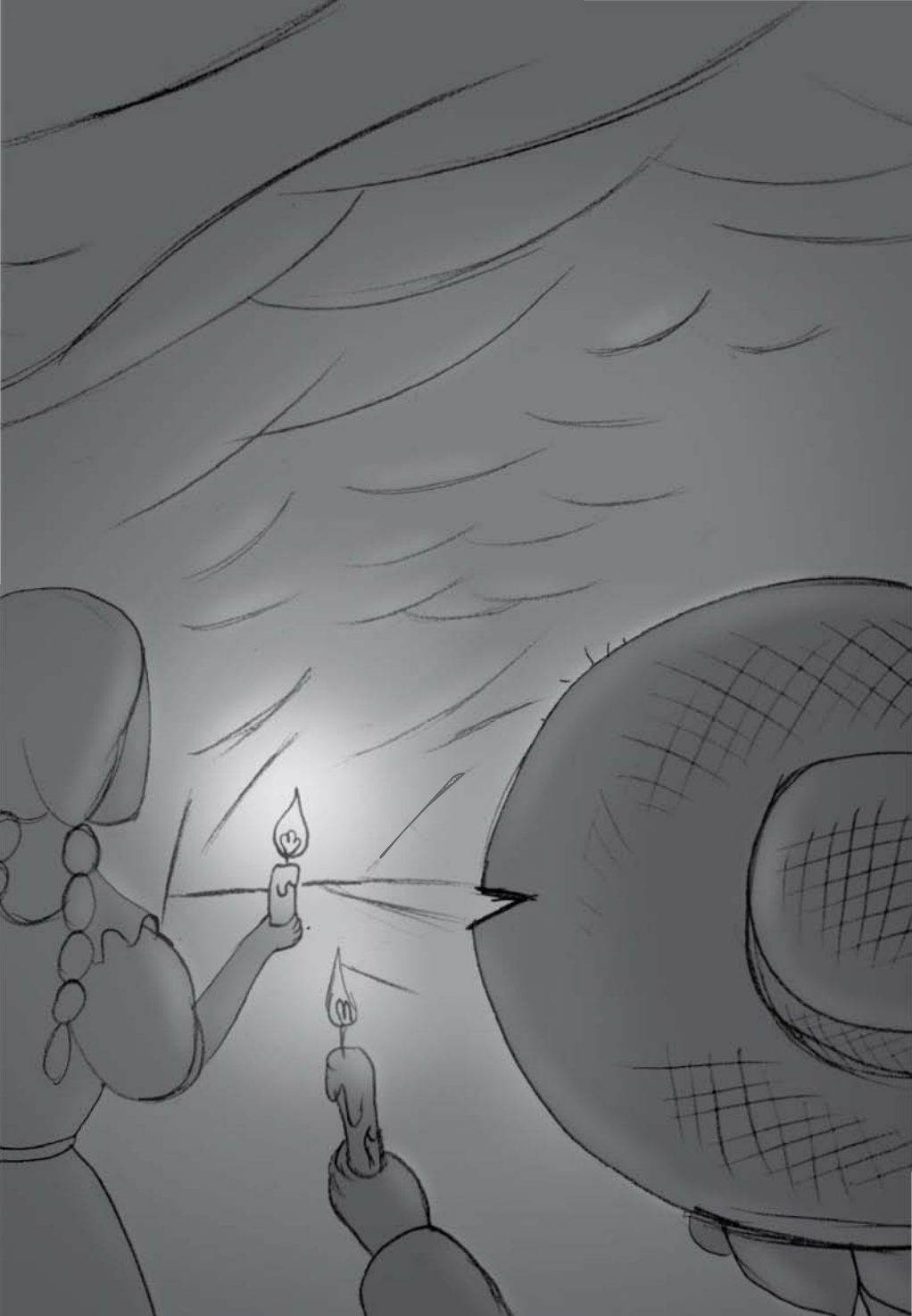
Tom ve Becky mağaranın içinde uzun uzun dolaşular. Her ikisinin de elinde birer mum vardı. Kayalarnı üzerine isle adlarını yazdılar. Bir yerde bir dereciğeraştıladılar. Tom derenin arkasında bir geçit olduğunu fark etti. Onu keşfetmek için geçit boyunca yürüdüler. Geçit onları aşağı doğru götürmekteydi. Biraz sonra kendilerini mağaranın derinliklerinde buldular. Tom birçok yere isle işaretler koyarak,

– Geri dönerken yolumuzu bulmamıza bunlar yardımcı olacak, dedi.

Mağaranın bir başka bölümü yarasalar doluydu. Yarasalar mumların ışıklarından hoşlanmamışlardı. Bir tanesi Becky'nin ışığına atlayarak onu söndürdü. Tom, Becky'yi başka bir geçide doğru götürdü. Ama yarasalar çocukların peşlerini bırakmadılar. Tom başka bir geçide döndü. Oradan da bir başkasına gitti.

O zaman yarasalar onları bıraktılar. Bu olay iki çocuk için korkunç bir deney olmuştu.

Becky:

- Uzun süredir ötekilerden bir ses duymadık, dedi.
- Biz onların altındayız Becky, diye Tom karşılık verdi.
- Geri dönmeliyiz Tom! Yolu bulabilir misin?..
- Kız sessizlikten korkmuştu.

- Evet. Bulacağımı sanıyorum. Ama yarasalar var. Her iki mumu da söndürürlerse ne yaparız? Başka bir yoldan dönmeliyiz.

Öyle yapmaya çalıştılar. Uzun süre konuşmadan yürüdüler. Tom her yeni geçide bakıyor ama hiçbirini de tanımıyordu. Becky'yi cesaretlendirmek için mutluymuş gibi konuşuyordu. Oysa mutlu değildi. Yolunu kaybetmişti ve bunun da farkındaydı. Biraz sonra oturdular. Becky umudunu kaybetmişti. Tom da öyleydi.

Biraz sornrayeniden yola koyuldular. Ama herhangi bir planları yoktu. Bir su birikintisine varıp orada biraz dinlendiler. Tom cebinde biraz kurabiye buldu ve Becky'ye verdi.

- Bu, piknikten kalma, dedi. Burada kalmalısınız. Suyumuz var. İçebilirsiniz.

Becky uzunca bir süre sustuktan sonra,

- Biz ararlar değil mi Tom, dedi. Ardımıza düşerler, değil mi?
- Evet, ararlar. Hbette ararlar.
- Belki şimdi arıyorlardır bile Tom!
- Evet. Ötekiler eve dönünce annen arayacaktır seni.

Ama sonra ikisi de o gece evde Becky'yi kimsenin beklemediğini hatırladı.

Saatler geçmiş yeriden aakmışlardı. Tom'un payından biraz kurabiye kalmıştı. Onu bölüşüp yediler. Ama fazla değildi bu

Tom bir şeyler yapmaya karar vermişti. Orada oturup kalamazdı. Cebinden biraz siim çıkarp bir ucunu bir taşa bağladı.

Sonra bir eliyle sicimi tutarak geçit boyunca y r t d . Geçit bir kaya parçasıyla son buluyordu. Kirden kayanın arkasından bir el belirdi.   bir mum tutmaktaydı. Tom bir sevinç ağlığı attı. Eli bir gövde izledi. Bu Kızal Joe'nun g vdesiydi. Joe karanlıkta bir  ekil g r lince fırlayıp katı. Bunun  zerine Tom titreye titreye suyun bağına döndü.

 ki ocuk uykuya daldı. Uyandıktan zaman her ikisi de ek aakmığtı. Artık yiyecek bir şeyleri de kalmamığtı. Günlerden arambaya da perşembe olduğunu sanıyorlardı. Tom, bağka bir geçit bulmaya karar verdi. Becky buna razı olmuğtu ama zaıf bir sesle,
- Arada bir d n Tom, dedi. Eğer  leceksek birlikte  lelim.

Tom, güvenle konuğtu. Sonra sicimi eline alarak geçit boyunca ağır ağır y r t d . Emekleyerek gidiyordu. Karnı ek aakmığtı ve huzursuzdu. Sonlarının yaklağtığına inanıyordu.

Geceleyin Çalan Çanlar

Salı günü öğleden sonra kasaba hâlâ büyük bir üzüntü içindeydi. Adamların çoğu umutlarını kaybetmişler ve mağaradan ayrılmışlardı. Ama Yargıç Thatcher'le birkaç kişi hâlâ oradaydı. Bayan Thatcher çok hastaydı. Polly teyze ise evinde kederli kederli oturmuş bekliyordu.

Derken gece yarısı çanlar halkı uyandırdı. Büyük bir gürültü bütün kasabayı doldurmuştu. Herkes sevinç ağlığı atıyordu.

– Onları buldular, onları buldular, diye bağırıyorlardı.

Caddeden çok bir araba geçti. Arabayı birkaç adam çekiyor, aynı zamanda da bağırıyorlardı. İki çocuk arabanın içinde oturmaktaydı. Kasabadaki bütün ışıklar yarımış ve artık hiç kimse yatmaya gitmemişti. Araba çocukları yargıcın evine götürdü. Hem çocukları görmek hem de onları kutlamak için kasaba halkı da oraya gelmişti. Çok heyecanlı bir geceydi bu.

Tom her şeyi anlatmıştı. Yarasalardan da söz etmesi gerekmişti.

– Biraz kurabiyemiz vardı, dedi. Mağaradası da bulduk. Ama

kurabiye fazla olmadığı için çok akmıştık. Ben, Becky'yi bırakarak iki geçit buldum. Amasorra ipin sonuna geldim. Tam geri dönüyordum ki küçük bir ışık gördüm. Gün ışığına benziyordu. Sidi mi bıraktım. Başımı bir delikten çıkardım. Koca Mississippi Nehri'ni görmeyeyim mi! Olağanüstü bir şeydi bu! Gerçekten olağanüstüydü. Geri dönüp Becky'ye bunu anlattım. Hıvetteki bana inanmadı. Ama onu alıp oraya götürünce ışığı kendi gözleriyle gördü.

İki çocuk delikten dışarı çıkmışlardı. İçleri mutlulukla dolu olarak mağaranın dışına oturdular ve büyük nehre baktılar. Sonra bir kayıkta iki adam görüp onlara seslendiler.

Tom başlarından geçenleri adamlara anlattığı zaman, adamlar ona inanmamışlardı.

- Mağaranın ağzından beş mil ötedesiniz, dediler.

Çocukları bir eve götürdüler. Onlara yiyecek verdiler. Dinlensinler diye birkaç saat orada alıkoydular. Sonra bir arabaya bindirip eve getirdiler.

Birkaç kişi mağaraya gidip Yargıç Thatcher ve öteki adamlara çocukların döndüğünü söylediler. Hepsi sevinerek kasabaya döndü. Yargıç Thatcher, Becky'yi yeniden görünce dünyanın en mutlu insanı olmuştu.

Tom, Huck'ın başına gelenleri öğrenince onunla konuşmaya gitti. Bir şey daha öğrenmişti. Kızıl Joe'nun arkadaşının cesedi ırmakta bulunmuştu. Adam hemen ölmüştü.

- Herhâlde kaçırmaya çalışıyordu, diye fikir yürüttüler.

Ama o adam hakkında hiç kimse gerçek bir şey bilmiyordu.

Bir gün Yargıç Thatcher, Tom'a mağara konusunda şunları söyledi:

- Mağaraya şimdi kimse giremez. Mağaranın ağzında demir bir kapı var. Bu tür olaylara izin veremeyiz Tom. O mağara emin bir yer değil.

Tom bembeyaz bir yüzle karşılık verdi:

- Ama efendim! Kızıl Joe mağaranın içinde, dedi.

Yargıç:

- Ne, diye bağırdı. Mağaranın içindemi? Onu hemen çıkar-malıyız oradan.

Birkaç dakika içinde iki, üç kayık yeniden mağaraya doğru yola koyuldu. Tom Sawyer yargıan kayığındaydı. Mağaraya vardılar ve kapıyı açtılar. Gözlerinin önüne korkunç bir görüntü serilmişti. Kızıl Joe yerde ölü olarak yatmaktaydı. Yüzü kapıdaki bir deliğe bitişikti. Bıçağı da yanındaydı. Yargıç:

- Zavallı adam, dedi. Çıkmayı denemiş ama becerememiş. Bıçağını kınmış. Şuna bak! Koca kapıyı küçük küçük bıçakla açamazdı ya!

Kızıl Joe'yu mağaranın ağzına yakın bir yere gömdüler. Huck gerçekte üzül-müş değildi. Tom da öyleydi.

Huck:

- Onu izledim, dedi. Ama para handaki o odada değildi.

Tom:

- Biliyorum, diye karşılık verdi. Para mağarada Huck.

- Mağarada mı?

- Evet. Onu almaya geliyor musun benimle?

- Elbette gelirim. Bir mil yürüyebilirim. Artık o kadar hasta değilim.

- Güzel, dedi Tom. Bize birkaç küçük torbayla birip gerekli Yiyeceklerle kibrit de almalıyız.

Öğleden sonra Tom, Huck'ı ırmağa götürdü. Bir kayığa binip mağarayageldiler. Tom arkadaşını çalılığın arkasındaki küçük bir oyuga götürerek,

- İşte burası Huck, dedi. Becky'yle ben buradan kaçmıştık.

Huck'ı mağaranın içine soktu. Bir geçitten geçirdi. Bir eliyle mumu tutuyordu. Mumu yukarı kaldırdı.

- Kayaya bak Huck, dedi. Şuradaki haçı görebiliyor musun? Kızıl Joe onu işle çizmiş Kızıl Joe'yu burada elinde mumlagörmüş-tüm. Bu kayanın çevresini dolaştı sonra da kaçıp gitti. Şu "Haçın altında." sözlerini hatırlıyor musun Huck? İkinci yer haçın altıydı. İki numara burası Huck. İşte!

Ama Huck bu yeri sevmemişti.

- Çıkalım buradan Tom, dedi. Kızıl Joe'nun ruhu burada olmalı. Ruhlar hep paraların yanında dolaşırlar.

Fakat Tom'un ruhları düşündüğü yoktu Mağaradaki tepeye benzer bir yere indi. Huck korkmakla birlikte Tom'u izledi. Teperin dibinde daha küçük bir mağara bulunmaktaydı. İçinde büyük bir kaya duruyordu. Mağarada dört geçit vardı. Çocuklar bir sonuç alamadan geçitleri keşfe çalıştılar. Parakutusunu bulamamışlardı. Oturup üzgün üzgün düşündüler.

Tom birden,

- Kayanın yakınındaki şu işaretlere bak Huck, dedi. Bunlar ayak izleri değil mi? Kayanın yakınındaki başka yerlerde de yok. Yalnızca orada. Niçin? Biri orada mum da kullanmış. Para kayanın altında Huck. Kazıp bakalım.

Tom, toprağın altını ağaç parçasıyla eşeledi. Orada birkaç tahta bulup çıkardı. Aşağıda da bir geçit açılmıştı. Geçidin içinde

ağır ağır yürüdüler. Ama bu iş kolay olmamıştı. Geçidin sonuna varınca kutuyu buldular.

Tom:

- İşte hazine, diye bağırdı.

Huck paraların bir bölümünü avuçlayarak,

- Zengin olduk Tom, dedi. Ama bunu geçitlençkaramayız kil..

- Hayır. Paraları torbalara koyacağız.

Öyle yaptılar. Biraz sonra mağaradan çıkmışlardı. Hazinelelerini kayığa taşıyıp kasabaya döndüler. Oraya vardıklarında ihtiyar Gall'yle karşılaştılar. İhtiyar onları Bayan Douglass'ın evine götürdü. Bayan Douglass bir parti veriyordu. Kasabanın bütün ileri gelenleri oradaydı.

Bayan Douglass iki çocuğu da bekliyordu. Ama kirli giysilerini görünce onlara temiz giysi ve gömlek verdi.

- Güzelce bir yıkanın bakayım. Sizi bekleyeceğiz. Hazır olunca aşağı inersiniz, dedi.

Sarı Altın

Huck, partileri ve toplanmaları hiç sevmezdi.

– Pencereden kaçalım Tom. Bu kalabalığın arasına girmek istemiyorum, dedi.

Tom • sırada Sid, kapıyı açıp içeri girmişti.

– Merhaba, dedi. Oh, şu giysilerine bak Tom. Ne kadar pıs! Teyzem seni öğleden sonra bekleyip durdu. Neredeydin?

– Sana söyleyecek değilim, diye karşılık verdi Tom. Ne oluyor burada. Bayan Douglass niye parti veriyor?

– Ha, partileri sever •. Şu Galli için veriyor. Nasıl yaptıysa Bayan Douglass’a yardımcı bulunmuş. Adı neydi? Bay Jones değil mi? Bazı şeyler anlatmak istiyor bize. Bir sırmış. Ama şimdi gizliliği kalmadı artık. Herkes biliyor.

– Nedir • Sid?

– Şu Huck konusunda canım. Kızıl Joe’yu Bayan Douglass’ın evine kadar izlemiş. Bay Jones bu konuda kimsenin bir şey bilmediğini sanıyor. Oysa herkes biliyor. Biri söylemiş.

Tom:

- Kimmiş • söyleyen, diye sordu. Sen olmayasın Sid? Sen arları başkalarına anlatmaya bayılırsın, değil mi?

Sid'e birtok atı. Tekmeleye tekmeleye kapıya doğru sürdü.

- Haydi git de bunu da söyle teyzeme, dedi.

Bay Jones, kalabalığa Huck'ın öyküsünü anlatarak çocuğa döndü.

- Seni yanıma alacağım. Seni okula göndereceğim ve parasını da ben ödeyeceğim. Büyüyünce de para vereceğim. Böylece bir iş kurabilirsin kendine.

Tom:

- Huck'ın paraya ihtiyacı yok, dedi. O çok zengin. Sırtınasana Huck! Huck'ın çok parası var. Göstereceğim size!

Çocuklar para torbalarını evin dışında bırakmışlardı. Tom koşarak onlardan birini getirdi. San altınları olduğu gibi masaya boşalttı. Sonra gidip öteki torbaları da getirdi.

- Bunların yarısı Huck'ın, yarısı da benim, dedi.

Bir an hiç kimseden ses çıkmadı. Bütün gözler altınlara dikilmişti. Sonra biri:

- Açıkla, açıkla, diye bağırdı.

Tom'un açıklaması oldukça uzun sürmüştü. Bay Jones sesini çıkarmadan dinledi. Sonra,

- Bir sürprizle karşılaşacağımı düşünüyordum fakat bu daha büyük bir sürpriz oldu, dedi.

Paramın Gücü

Paralar Tom'la Huck'ın başına bazı sorunlar çıkarmıştı. Para işlerinden ve bankaların çalışmalarından anlamıyorlardı. Neyse ki Bayan Douglass Huck'a, Yargıç Thatcher de Tom'ayardım ettiler.

- Zengin kişiler paralarını böyle eski sandıklarda saklamaz, dediler. Onları çalıştırarak daha çok gelir elde ederler.

Yargıç Thatcher, Tom'a hayran olmuştu. Çünkü kızını hem mağaradaki yarasalardan korumuş, aakınca kurabiyesinden vermiş hem de onu mağaradan çıkartmanın yolunu bulmuştu. Kızının hayatını kurtarmıştı kısacası.

Becky de Bay Dobbins'in kitabından söz ederek,

- Kitabı ben kıvrımıştım ama Tom suçu üzerine aldı. Benim için dayak yedi, dedi.

Tom, hayatından memnundu. Ama Huck değildi. Düzenli yaşamınsıkıntısını gelemiyordu. Günün birinde Bayan Douglass'ın evinden ayrıldı ve bir daha da dönmedi. Ama Tom onu nerede bulacağını iyi biliyordu. Eskiden Huck'un kaldığı eski eve gitti. Huck orada çok mutlu görünüyordu.

Tom:

- Sen zengin bir çocuksun, böyle yerlerde kalamazsın, dediği zaman Huck:

- Her sabah aynı saatte kalkmanın, elini yüzünü yıkamanın, saçlarını taramanın dayanılmaz sıkıcılığını anlattı.

Tom:

- Ama herkes yapar bunları, dedi.

Huck:

- Ben başkaları gibi değilim Tom. Bayan Douglass beni okula göndermek istiyor. Duyuyor musun Tom? Okula! Hayır, hayır, ben eski hayatımı daha çok seviyorum.

- Öyleyse sen yeniden serseriliğe dönmek istiyorsun Huck. Eğer böyle yaparsan, bir daha seninle buluşamayız. Ben yeni bir çete kuruyorum. Bu, korsanlıktan daha iyi. Ama bu çeteye serserileri alamayız. Eğer Bayan Douglass'ın evinden ayrılırsan bize katılamazsın. Eğer biz çetemize aşağılık kişileri alırsak hakkımızda ne düşünürler sonra? Sawyer çetesi hep kopuklardan oluşmuş demezler mi? Ben bunu kabul edemem Huck. Ya eğer geri dönersin ya da bizim çetenin dışındakalırsın

Huck'ın yüzünde çok üzgün bir ifade belirdi.

- Sen her zaman benim dostum oludun Tom. Beni dışarıda bırakmak istemezsin, değil mi?

- Bunu yapmak istemem Huck. Ama şartları söylüyorum sana! Huck, uzunca bir süre sessiz kaldı. Sonra,

- Bir aylığına döneceğim, dedi. Ondan sonra da kararımı vereceğim. Ama beni çeteye alacağını, değil mi Tom?

- Evet, alacağım elbette.

Huck yumuşak bir sesle,

- Ara ara evden çıkabilirim, dedi. Bazen öteki arkadaşlarla birlikte olurum. Korsan olmaktan daha iyidir bu.

Bu iki iyi arkadaş her zaman olduğu gibi yine hayallere dalmışlardı.

Onları gören herkes, kalplerinde duydukları heyecanı hemen hissedebiliyordu. Her ikisi de daharen kılmaceralara atılmak üzere yola koyuldular. Bakalım onları neler bekliyordu?

Tom Sawyer

Mark Twain

Annesi ve babası olmayan, iki kardeşiyle birlikte teyzesinde yaşayan Tom Sawyer ve arkadaşı Huck Berry Finn'in heyecan dolu maceraları.

Dünya Klasikleri

1. Çocuk Kalbi	14. Don Kışot
2. Gulliver'in Gezileri	15. Küçük Kadınlar
3. Monte Cristo	16. Pinokyo
4. Als Aynalar Ülkesinde	17. On Beş Yaşında Bir Kaptan
5. Oliver Twist	18. Pollyanna
6. Deniz Altında 20000 Fersah	19. Heidi
7. Defne Adası	20. Moby Dick
8. Üç Silahşorlar Kralın Hizmetinde	21. Kaptan Grant'ın Çocukları
9. Üç Silahşorlar Kralçenin Hizmetinde	22. Peter Pan
10. Sefiller "Kozet"	23. Düşler Ülkesinin Kralı
11. Tom Sawyer	24. Lassie
12. Küçük Kemancı	25. Demir Yolu Çocukları
13. Seksen Günde Dünya Gezisi	

ISBN: 978-975-501-051-9

9 789755 010519

f /erdemcocukkitaplari

g /erdemcocuk

o /erdemyayinigrubu

Yaş

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15